

Az Első Törvény Első könyv

a penge maga

Joe Abercrombie

„Varázslatosan csavaros és gonosz.”
— THE GUARDIAN

JOE ABERCROMBIE

a penge maga

AZ ELSŐ TÖRVÉNY

Első könyv

JOE ABERCROMBIE

a penge maga

AZ ELSŐ TÖRVÉNY

Első könyv

Könyvmolyképző Kiadó, 2010

Írta: Joe Abercrombie
A mű eredeti címe: The Blade Itself –
Book One of The First Law

Fordította: Kamper Gergely
A verseket fordította: A. Katona Ildikó

Copyright © Joe Abercrombie, 2006

First published in Great Britain in 2006 by Orion Books
An Imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

ISBN 978 963 245 185 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
www.konyvmolykepzo.hu
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A Négy Olvasónak
Tudjátok, kik vagytok

A vég

Logen bevetette magát a fák közé, csupasz lába megcsúszott a nyirkos fenyőtűkkel borított latyakos talajon, lélegzete reszketett a mellkasában, a vér lüktetett a fejében. Megbotlott, és elterült a földön, szekercéjével majdnem felvágta a saját oldalát, aztán csak feküdt ott lihegve, és a szemét meresztve fűrészte az árnyékos erdőt.

A Kutyaember egy pillanattal korábban még vele volt, ez biztos, most azonban a nyomát sem látta. Ami meg a többieket illeti, sejtelve sem volt... Ez ám a tökök vezér, aki csak így elszakad a fiaitól! Meg kellett volna próbálnia visszamenni, de a sankák mindenütt ott voltak. Érezte, ahogy mozogtak a fák között, orrát csordultig töltötte a szaguk. Balról mintha kiabálást hallott volna, talán ott is küzdelem folyt. Logen lassan talpra kászálódott, igyekezett nesztelenül mozogni. Ág reccsent valahol, és ő villámgyorsan pördült meg a hangra.

Egy lándzsa süvített felé. Gyilkos egy lándzsának tűnt, ahogy egyre közeledett, a túlsó végén egy sankával.

– A francba! – nyögte Logen. Oldalra vetette magát, de megcsúszott, és az arcára esett, aztán félregördült, keresztül egy bokron, várva, hogy mikor áll a hátába a lándzsa. Lihegve tápászkodott fel. Megint látta a fegyver csillogó hegyét, amint felé tart, úgyhogy gyorsan kitért előle, és egy vastag fatörzs mögé húzódott. Kilesett, mire a laposfejű feléje döfött. Megmutatta magát a másik oldalon, csak egy kurta pillanatra, aztán elhúzta a fejét, egyetlen ugrással megkerülte a fát, és a tőle telhető leghangosabb ordítással lesújtott.

A penge hangos reccsenéssel, mélyen a sanka koponyájába hasított. Úgy tűnt, mázlija volt, de Logen szentül hitte, hogy a szerencse itt nem játszott komoly szerepet.

A laposfejű csak állt ott bambán, és hunyorogva nézett rá. Aztán inogni kezdett, és vér csorgott végig az arcán. Végül – kirántva a szekercét Logen ujjai közül – elzuhant, mint egy kő, és hangos puffanással terült el a földön. Logen megpróbálta a kezében tartani a szekerce nyelét, de a sanka valahogy még mindig szorongatta a lándzsát, a hegye pedig a levegőben lebegett közöttük.

– Ááá! – kiáltott fel Logen, ahogy a hegyes fém felhasította a karját. Egyszerre árnyék vetült az arcára. Még egy laposfejű! Egy átkozottul megtermett példány. A támadó már repült is felé kiterjesztett karral. Nem maradt rá idő, hogy Logen a szekercéért nyúljon. Kinyitotta a száját, de ez nem az az alkalom volt, amikor meg kellett szólalnia. Mit is mondhatott volna egy ilyen pillanatban?

Együtt zuhantak a nedves földre, együtt gurultak a sárban a tüskék között, üvöltve karmolták, marták, ütötték egymást. Logen bevete a fejét egy fa gyökerébe, amitől mindkét füle csengeni kezdett. Valahol volt egy kése, de nem emlékezett rá, hová tette. Egyre tovább és tovább hemperedtek, lefelé a domboldalon; a világ újra meg újra átfordult körülöttük, ahogy Logen egyszerre próbálta meg kirázni a kábaságot a fejéből és leküzdeni a tagbaszakadt laposfejűt. Nem volt megállás.

Pedig nem tűnt rossz elképzelésnek a szakadék közelében táborot verni. Kizárt, hogy hátulról bárki a közelükbe lopózhasson – gondolták. Most viszont, ahogy Logen hasmánt átcsúszott a szirt peremén, az ötlet valahogy elvesztette a varázsát. Keze a nedves földet markolászta. Csak sár és megbarnult túlevelek akadtak az ujjai közé. Zuhanni kezdett. Apró nyögés tört fel a tüdejéből.

A kezével sikerült kitapogatnia valamit. Egy fa gyökere volt, mely a szakadék legszélén állt ki a földből. Levegő után kapkodva hintázott a semmiben, de erősen markolta a gyökeret.

– Hah! – üvöltötte. – Hah! – Életben maradt. Több kell ahhoz néhány laposfejűnél, hogy eltegyék láb alól Kilencujjú Logent. Nekiállt, hogy visszakapaszkodjon a sziklára, de csak nem akart sikerülni. Valami nagy súly húzta lefelé a lábát. Lenézett.

A szakadék mély volt. Nagyon mély, az oldalán éles, kiugró kövekkel. Itt-ott egy fa kapaszkodott meg a repedésekben, és nyúlt kifelé zöldellő ágaival a semmibe. A folyó messze odalent dühödten dübörögve rohant. Fehér vize tajtékzott a csipkézett szélű, fekete sziklák mögött. Ez mind rettentő látvány volt, nyilván, de az igazi probléma némileg közelebb várt rá. A nagydarab sanká még mindig ott volt vele – enyhén himbálózott a levegőben, mocskos kezével Logen bal bokáját szorongatva.

– A francba! – mormogta Logen. Benne volt a csávában. Jó, hogy korábban is került már kutyaszorítóba, nemegyszer, és mindannyiszor életben maradt, hogy azután legendákat zenghessen a tetteiről, de momentán nehéz volt elképzelni, hogyan fordulhatna még ennél is rosszabbra a helyzet. A pillanat arra készítette, hogy végiggondolja az életét, mely most keserűnek és értelmetlennek tűnt. Aligha cserélt volna vele bárki a világon. Tele volt erőszakkal és szenvedéssel, és csalódásokon meg nehézségeken kívül nem nagyon érte más menet közben. A keze kezdett fáradni, az alkarja égett. A nagy laposfejű nem úgy nézett ki, mint aki a közeljövőben lezuhan. Ami azt illeti, még egy kicsit feljebb is kapaszkodott a lábán. Most megállt, és égő tekintettel nézett fel rá.

Ha Logen lógott volna a sanká lábán, valószínűleg azt gondolta volna, „Az életem múlik ezen a lábon, amibe kapaszkodom – talán nem kéne rontanom az esélyeimet”. Egy ember valószínűleg inkább magát mentené, mintsem hogy megölje az ellenségét. A gond az volt, hogy a sankák nem így gondolkodtak, és Logen ezt pontosan tudta. Nem érte hát igazán meglepetésként, amikor a sanká kinyitotta a nagy száját, és a vádlijába mélyesztette a fogait.

– Aúúú! – hördült föl Logen, aztán üvöltött, és kapálózott, ahogy csak bírt. Csupaszsarkával véresre rúgta a sanká fejét.

Csakhogy minél nagyobbakat rúgott, annál jobban csúszott a keze a gyökéren. Ráadásul most már nem is maradt sok belőle, amibe kapaszkodhatott volna, az a kevés pedig úgy nézett ki, mint ami bármelyik pillanatban eltörhet. Próbált koncentrálni, hogy megfedkezzen a kezében és a karjában lüktető fájdalomról, és a laposfejű fogairól a lábában. Le fog zuhanni. Az egyetlen választási lehetőség az volt, hogy a sziklákra vagy a vízre essen-e, csakhogy Logen még erről se nagyon dönthetett.

Ha az emberre vár egy feladat, jobban teszi, ha túlesik rajta, mint ha félelmében halogatja. Logen apja legalábbis biztosan ezt mondaná. Szabad lábával tehát kitámasztotta magát a sziklán, vett még egy mély lélegzetet, és minden maradék erejével a semmibe vetette magát. Érezte, ahogy a fogak elengedik, aztán már a kezek sem markolták többé, és egy pillanat erejéig szabadnak érezhette magát.

S már zuhant is. Gyorsan. Elzúgott mellette a szakadék fala – sűrű sziklák, zöld moha, fehér hófoltok villantak fel a szemé előtt.

Logen lassan átfordult a levegőben, végtagjai tehetetlenül kapálóztak, még ahhoz is túlságosan félt, hogy felkiáltson. A zúgó szél elvakította, a ruháit cibálta, kiszorította a levegőt a tüdejéből. Látta, ahogy a nagy sanca nekicsapódik mellette a szikla falának. Látta, ahogy ide-oda vágódik, és a csontjai összetörnek. Ennyi ütés biztosan végzett vele. A látvány megnyugtatónak tűnhetett volna, de Logen elégedettsége nem lehetett hosszú életű.

A víz egyre közelített felé. Aztán oldalba vágta, mint egy öklelő bika, kipréselte a levegőt a tüdejéből, fejbe verte, amitől elvesztette az eszméletét, és beszipantotta a hideg sötétségbe.

ELSŐ RÉSZ

„A penge uszít,
maga sarkall ölésre.”

Homérosz, Odüsszeia

Túlélők

Avíz csobogását a fülében. Ezt hallotta meg először. A víz csobogását, a falevelek zúgását, néha egy-egy madár csi-ripelését.

Logen résnyire kinyitotta a szemét. Homályos fehér fény szűrődött át a leveleken. Ez talán a halál? De akkor miért fáj ennyire? Az egész bal oldala lüktetett. Megpróbált venni egy rendes lélegzetet, de fulladozni kezdett, vizet köhögött föl, sarat köpött ki. Felnyögött, négykézlábra tápázkodott, és kivonszolta magát a folyóból. Összeszorított fogain keresztül szívva a levegőt, a hátára fordult a mohával, latyakkal és rothadó faágakkal borított vízparton.

Egy pillanatig csak feküdt ott, a szürke égboltot bámulva a fák koronáján keresztül; kisebesedett torkát égette a saját lélegzete.

– Élek – nyöszörögte magának. És valóban élt, a természet, a sankák, az emberek és a vadak minden erőfeszítése ellenére. Bőrig átázva, kiterülve nevetni kezdett. Sípolva, hörögve, de nevetett. Ha valamit el lehetett mondani Kilencujjú Logenről, hát azt biztosan, hogy igazi túlélő volt.

Hideg szél söpört végig a bűzös folyóparton, és Logen nevetése lassan elhalt. Él, ez igaz, de hogy életben is marad-e, az már egy következő kérdés volt. Ahogy felült, eltorzult az arca a fájdalomtól. Talpra kászálódott, és a legközelebbi fatörzsnek támaszkodott. Kikaparta a sarat az orrából, a szeméből, a füléből. Felhúzta vizes ingét, hogy megvizsgálja a sérüléseit.

Az oldalát horzsolások borították. A bordáin kék és lila foltok sorakoztak. Akármelyiket érintette meg, felszisszent, de úgy tűnt,

nem tört el semmije. A lába borzalmas állapotban volt. Felszakították a sanká fogai, és most az egésztestet vér borította. Nagyon is fájt, de azért tudta mozgatni a bokáját, és ez volt a legfontosabb. A bokájára szüksége lesz, ha ki akar jutni innen.

Boldogan állapította meg, hogy az övén lógó tokban még mindig ott van a kése. Logen tapasztalatból tudta, hogy az embernél soha nem lehet elég kés, ez pedig ráadásul prima darab volt. A kilátásai azonban így sem voltak éppen biztatóak. Egyedül maradt egy laposfejűektől nyüzsgő erdőben. Fogalma sem volt, hol lehet, de a folyót követni nem tűnt rossz ötletnek. A folyók mind északnak folytak, a hegyekből a hideg tengerek felé. Követi tehát a folyót délnek, az áramlással ellentétes irányba. Követi a folyót, és felkapaszkodik a fennsíkokra, ahol a sankák nem találhatják meg. Ez volt az egyetlen esélye.

Odafent hideg lesz ebben az évszakban. Halálosan hideg. Lenézett csupasz lábára. Ilyen volt az ő szerencséje: a sanká éppen akkor támadt rá, amikor levetette a csizmáját, és a hólyagjait ápolgatta. Kabát sem volt rajta, hiszen a tűz közelében üldögélt. Így egy napig sem maradhat életben a hegyek között. A keze és a lába megfeketedik az első éjszakán, és apránként hal el minden porcikája, mielőtt elérné a hágókat. Már ha nem hal éhen előbb.

– A francba! – mormogta. Vissza kell mennie a táborhelyre.

Csak reménykedhetett, hogy a laposfejűek időközben odébbálltak, csak reménykedhetett, hogy hagytak maguk után valamit. Valamit, ami segíthet neki életben maradni. Már-már túl sok volt a reményből, de nem volt más választása. Soha nem volt választása.

MIRE LOGEN MEGTALÁLTA A TÁBORT, eleredt az eső. Kövér cseppjei a haját a fejbőréhez tapasztották, és átáztatták a ruháit. Egy mohával borított fatörzshöz simulva, hevesen dobogó szívvel lesett ki a táborhely felé. Ujjaival olyan erősen szorította a kés csúszós markolatát, hogy szinte belefájdult a keze.

Látta a tűz megfeketedett helyét, a félig elégett ágakat és a körülöttük szétterülő hamut. Látta a tuskókat, amiken Háromfás és Métély ült, amikor megtámadták őket a laposfejűek. Itt-ott különféle felszerelések szakadt vagy törött darabjait is megpillantotta a tisztás körül. Három halott sankát számolt meg a földön, az egyiknek nyílvesztő állt ki a mellkasából. Három halott, de élő egy szál se. Szerencséje volt. Mint rendesen, most is éppen csak annyi, hogy életben maradhatott. Persze, bármelyik pillanatban visszajöhetnek. Igyekeznie kellett.

Logen elősurrant a fák közül, és keresgélni kezdett a földön. A csizmája éppen ott volt, ahol hagyta. Most felkapta a földről, és ugrálva rángatta fel fagyott lábára, hogy majd elcsúszott a nagy kapkodásban. A kabátját is megtalálta az egyik farönk alá szorulva. Gyűrött volt és szakadt, még az egyik ujjá is hiányzott: az időjárás és a csaták alaposan megviselték tíz év alatt. A zsákja az egyik bokorból került elő, tartalma szétszórva hevert a domboldalban. Lihegve kuporodott le, hogy mindent összeszedjen. Volt ott egy darab kötél, egy öreg agyagpipa, néhány szelet szárított hús, egy tú vékony növényi rostokkal meg egy horpadt flaska, amiben még mindig löttyögött némi ital. Csupa remek holmi. Mindnek hasznát veheti.

Egy alacsony faágról rongyos, ázott, mocsoktól megkeményedett pokróc lógott le a földre. Logen felvette, és szélesen elvigyorodott. Viharvert öreg vaslábosát találta meg alatta. Felborult, talán lelőtték a tűzről dulakodás közben. Két kézzel ragadta meg az edényt. Az évek során a sok használatból megfeketedett, horpadásokkal teli, ismerős tárgy biztonságérzetet adott neki. Régóta cipelte már magával ezt a lábost. Vele volt a csatákban északon, és a visszaúton is. Mind együtt főztek benne vándorlás közben, és együtt is ettek belőle. Forley, Zordon, a Kutyaember, mindannyian.

Logen még egyszer körbejárta a tekintetét a táborhelyen. Három halott sanká maradt ott, de senki az övéi közül. Talán még mindig ott voltak valahol. Talán ha megkockáztatná, hogy körül-
néz...

– Nem – motyogta az orra alá. Sok a laposfejű a környéken. Rettenetesen sok. Fogalma sem volt róla, mennyi ideig feketett a folyóparton. Még ha néhányan el is menekültek a fiúk közül, a sankák biztosan üldözőbe vették és levadászták őket az erdőben. Mostanra legfeljebb a holttestük hevert valahol a völgyekben, ehhez nem férhetett kétség. Logennek nem maradt más választása, mint hogy saját szánalmas irháját mentse, és elinduljon a hegyek felé. Az embernek muszáj reálisan szemlélnie a dolgokat. Muszáj, akár mennyire fáj is.

– Csak te meg én maradtunk – mondta Logen, ahogy visszatuskolta a vaslábost a zsákba, aztán az egészet átvette a vállán. Bicegve elsietett – felfelé tartott a folyó mentén a hegyek felé.

Csak ketten maradtak. Ő és a lábos.

Senki más nem élte túl.

Kérdések

M *ié*rt csinálom ezt? – kérdezte magától ezredszerre is Glokta inkvizítor a folyosón sántikálva. A falakat simára vakolták, és fehérre meszelték, bár egyik sem mostanában történt. Az egész penésztől bűzlő épület lerobbant hangulatot árasztott magából. Nem voltak ablakok, mivel a folyosó mélyen a föld alatt vezetett, a lámpások pedig lassan mozduló árnyakat vetítettek a sarkokba.

Miért akarná ezt csinálni bárki is? Glokta léptei egyenletes ritmusban követték egymást a padló mocskos kőlapjain. Először jobb sarka puffant magabiztosan, aztán a botja koppant, aztán a bal lába csusszant hosszasan, amitől ismerős fájdalom hasított a bokájába, a térdébe, az ülepébe és a hátába. Puff, kopp, fájdalom. Ez volt járásának ritmusa.

A folyosó piszkos monotóniáját időről időre vasszegecsekkel kivert nehéz ajtók törték meg. Az egyik mögül mintha elfojtott fájdalomkiáltás ütötte volna meg Glokta fülét. *Vajon milyen szerencsétlen flótást vallatnak odabent? Miben lehet bűnös vagy ártatlan? Miféle titkokat próbálnak kiszedni belőle, miféle hazugságokat próbálnak felfedni, miféle árulásra derítenek fényt?* Gondolatai azonban nem sokáig kalandozhattak el: a lépcsőhöz érkezett.

Ha Glokta lehetőséget kapott volna rá, hogy megkínózzon valakit, bárkit, akit csak akar, biztosan a lépcső feltalálóját választja. Amikor fiatal volt, és az emberek felnéztek rá, még mielőtt utolérte volna a balsors, többnyire észre sem vette a lépcsőket. Szökellve, kettesével vette őket, aztán gondtalanul sietett is tovább a dolgára.

Erről többé szó sem lehetett. *Nélkülük nem is lehet másik emeletre eljutni. És a legtöbb ember fel sem fogja, hogy lefelé rosszabb, mint felfelé. Felfelé általában nem lehet akkorát esni.*

Jól ismerte ezeket a lépcsőket. Tizenhat sima kőből vájt lépcsőfok, középtájt egy kicsit kopottak, és enyhén nyirkosak, csakúgy, mint minden más is idelent. Korlát sehol, egyáltalán nem volt mibe kapaszkodni. *Tizenhat ellenség. Igazi kibívás.* Jó ideig eltartott, mire Glokta kifejlesztette a lépcsőn lefelé haladás legkevésbé fájdalmas technikáját. Oldalazva ereszkedett alá, akár egy rák. Előbb a bot jött, aztán a bal láb, aztán a jobb, a szokottnál is élesebb fájdalommal, ahogy a teljes súlya a bal lábfejére nehezedett. Mindezt folyamatos, éles lüktetés kísérte a nyakában. *De miért fáj a nyakam, amikor lefelé megyek a lépcsőn? A nyakam tartaná a súlyomat? Lehet-e ez?* Bárhogya is, de fáj, kétségtelen.

Glokta az alsó szinttől négy lépcsőfoknyira megtorpant. Már majdnem legyőzte őket. Keze remegett botja fogantyúján, bal lába pokolian hasogatott. Nyelvével végigsimította az ínyét ott, ahol az első fogai voltak valaha, vett egy mély lélegzetet, és előrelépett. Bokája ijesztő rándulással engedett, és Glokta keserű borzadállyal, nehézkesen egyensúlyozva lökte előre magát. Úgy zökkent a következő lépcsőfokra, mint egy részeg, ujjai hátborzongató csikorgással szántottak végig a sima falon. *Te ostoba, ostoba tőkfej!* Botja a padlón csattant, ügyetlen lába megküzdött a kövekkel, és egyszerre a lépcső alján találta magát, valami csoda folytán továbbra is két lábon.

És itt volnánk. Eljött az a rettenetes, gyönyörűséges, elnyújtott pillanat a lábujjak földre érkezése és a fájdalom beállta között. Vajon mennyi időm van, mielőtt belehasít? Mennyire lesz rémes, amikor eljön az ideje? A lépcső alján, tátott szájjal levegő után kapkodva, Glokta érezte a feszült várakozás izgalmát. *Már jön is...*

A roham mondhatatlanul gyötörő volt, égető görcs hasított a bal oldalába a talpától a feje búbjáig. Szorosan becsukta könnyező szemét, és jobb kezét olyan erővel tapasztotta a szájára, hogy elfehéredtek az ujjpercei. Megmaradt fogai csikorogva találkoztak, ahogy

összeszorította az állkapcsát, de egy vékony, szaggyalított nyögés még így is előtört belőle. *Sikítok vagy nevetek? Honnan tudhatnám, mi a különbség?* Kapkodva szedte a levegőt az orrán keresztül, tenyerébe takony bugyogott, torz teste reszketett az erőfeszítéstől, hogy össze ne roskadjon.

A görcs elmúlt. Glokta óvatosan megmozdította a végtagjait, egyiket a másik után, hogy felmérje a kárt. A vádlija égett, a lábfeje elzsibbadt, a nyaka minden mozdulatnál kattant egyet, amitől gonosz kis döfések sora szaladt végig a gerincén. *Abhoz képest nem vészes.* Küszködve lehajolt, hogy két ujjá közé csippentve felemelje a botot, aztán megint felegyenesedett, és keze fejével letörölte a taknyot meg a könnyeit. *Ez ám az izgalom! Hogy örömet leltem-e benne? A legtöbb ember számára a lépcső hétköznapi dolog. Számomra azonban kaland!* Csendben nevetgélve magában, továbbántikált a folyosón. Még akkor is halványan mosolygott, amikor megérkezett a saját ajtajához, és becsoszogott rajta.

Szutykos kis helyiségbe érkezett, amelynek két szemközti falán egy-egy ajtó nyílt. A plafon nyomasztóan alacsony volt, és az egész szobát vakító fénnel árasztották el a lámpák. A nedvesség az egyik sarokból terjedt mindenfelé, a foltokban hámló vakolatot fekete penészfoltok borították. Az egyik falról valaki megpróbált lesikálni egy hosszúkás vérfoltot, de a jelek szerint az illető nem volt elég elszánt.

Frost praktikus a szoba túlfelén állt, vaskos karját összefon-ta a mellkasa előtt. Ahogy biccentett Glokta felé, nagyjából any-nyi érzelem tükröződött a szemében, mint egy kődarabon. Glokta viszonzta a biccentést. Közöttük összekarcolt, foltos, a padlóhoz csavarozott faasztal állt két székkal. Az egyik széken egy kövér férfi ült meztelenül, a háta mögött szorosan összekötözött kézzel, fején barna vászonzsákkal. Kapkodó, elfojtott légzésén kívül más hang nem is hallatszott. Hideg volt odalent, de a férfi mégis izzadt. *És meg is volt rá a jó oka.*

Glokta odasántikált a másik székhöz, botját gondosan az asz-talnak támasztotta, és lassan, óvatosan, fájó tagokkal leült. Előbb

balra, aztán jobbra nyújtott egyet a nyakán, és igyekezett legalább megközelítően kényelmes testhelyzetbe roskadni. Ha Glokta lehetőséget kapott volna rá, hogy kezet rázzon bárkivel, akivel csak akar, biztosan a szék feltalálóját választja. *Szinte elviselhetővé tette az életemet.*

Frost némán előlépett a sarokból, és két húsos, sápadt ujjá közé fogta a zsák lazán lógó végét. Glokta bólintott, és a praktikus lekapta a zsákot. Salem Rews azonnal hunyorogni kezdett az erős fényben.

Sunyi, disznóforma, rusnya egy arc. Sunyi, rusnya egy disznó vagy, Rews. Te undorító gazember! Lefogadom, most már vallani fogsz, csak beszélni és beszélni szünet nélkül, amíg torkig nem leszünk a mondókáddal. A férfi arcán nagy, sötét seb húzódott végig, de volt egy másik az állkapcsán is, a tokája fölött. Ahogy könnyező szeme hozzászokott a fényhez, felismerte a vele szemben ülő Gloktát, és arca hirtelen megtelt reménnyel. *Sajnos, sajnos, hamis reménnyel.*

– Glokta, segítened kell nekem! – nyüsztette, és előrehajolt, amíg csak kötelékei engedték. A szavak elkeseredetten bugyogtak elő belőle. – Hamisan vádolnak, te is tudod. Ártatlan vagyok! Azért jöttél, hogy segíts, ugye? A barátom vagy! Itt hallgatnak rád. Barátok vagyunk, barátok! Szólhatnál az érdekemben. Ártatlan vagyok, hamisan vádolnak! Én...

Glokta felemelte a kezét, hogy csendre intse a férfit. Egy pillanatig szótlánul figyelte Rews ismerős arcát, mintha most látná először életében. Aztán Frosthöz fordult. – Ismernem kéne ezt az embert?

Az albínó nem felelt. Arca alsó részét elrejtette a praktikusok megszokott maszkja, a kilátszó feléből pedig nem lehetett leolvasni semmit. Akár halottnak is nézhette volna az ember, ahogy rózsaszín szemével rezzenéstelenül meredt a fogolyra. Egyetlenegyét sem pislantott, amióta Glokta belépett a szobába. *Vajon hogyan csinálja?*

– Én vagyok az, Rews – sziszegte a kövér férfi. Hangja egyre vékonyabb lett, ahogy végképp eluralkodott rajta a pánik. – Salem

Rews, hisz ismeresz engem, Glokta! Együtt voltunk a háborúban, mielőtt... tudod... Barátok vagyunk! Veled...

Glokta megint felemelte a kezét, és hátradőlt. Körmével elgondolkodva kopogtatott megmaradt fogai egyikén. – Rews. Ismerős a név. Kereskedő vagy, méghozzá a Selyemkereskedők Céhének tagja. Gazdag ember, akárhogy is nézzük. Most már emlékszem... – Glokta előrehajolt, és a hatás kedvéért egy pillanatra elhallgatott. – Áruló voltál! Elfogott az Inkvizíció, és elkobozták a vagyonodat. Tudod, összeesküvést szőttél, hogy ne kelljen adót fizetned a királynak. – Rewsnak leesett az álla. – Hogy elkerüld az adófizetést! – ordította Glokta, öklével nagyot csapva az asztalra. A kövér férfi tágra nyílt szemekkel bámult rá, és az egyik fogát nyalogatta. *Jobbra fent, hátulról a második.*

– De mi lett a jó modorral? – kérdezte Glokta. – Talán ismertük egymást valaha, talán nem, de úgy hiszem, még nem lettél bemutatva az asszisztenseknek. Frost praktikus, üdvözdölj ezt a kövér embert!

Frost nyitott tenyérrel ütött, de elég erősen ahhoz, hogy Rews lerepüljön a székéről. A szék megreccsent, de sértetlen maradt. *Ezt meg hogy csinálja? A fogoly leesik a földre, de a szék állva marad.* Rews hörögve zuhant a padlóra, arccal a kőlapok felé.

– Egy partra vetődött bálnára emlékeztet – mondta szórakozottan Glokta. Az albínó megragadta Rews-t a hóna alatt, felrángatta, és visszaültette a székre. A fogoly arcán keletkezett sebből vér szivárgott, de a tekintete megkeményedett. *A legtöbb ember az ütésektől megtörik, de vannak, akik keményebbek lesznek. Sosem gondoltam volna, hogy ez itt ilyen szívós, de hát az élet tele van meglepetésekkel.*

Rews vért köpött az asztalra. – Túl messzire mentél, Glokta. Ó, igen! A kereskedőké tiszteletreméltó céh, van befolyásunk! Ezt nem fogják túrni! Én köztiszteletben álló ember vagyok! A feleségem talán már át is adta a petíciót a királynak, hogy foglalkozzon az ügyemmel!

– Á, a feleséged... – Glokta szomorúan elmosolyodott. – A feleséged gyönyörű asszony. Gyönyörű és fiatal. Attól tartok, talán egy kicsit túlságosan is fiatal hozzád. Attól tartok, kihasználta a lehetőséget, hogy megszabaduljon tőled. Attól tartok, ő mutatta meg a könyvelésedet. A teljes könyvelésedet. – Rews arcából kiszökött a vér.

– Megnéztük hát a könyvelésedet – Glokta egy képzeletbeli aktakupacra mutatott a bal oldalán –, aztán megnéztük a kincstár könyvelését – bökött egy másik kupacra a jobb oldalon. – Képzelted, mennyire meglepődtünk, amikor kiderült, hogy sehogy sem állnak össze a számok. Aztán meg ott voltak az alkalmazottaid által tett éjszakai látogatások a régi negyed raktáraiba, a rejtélyes hájók, a hivatalnokoknak kifizetett pénzek, a hamis dokumentumok. Folytassam? – kérdezte Glokta, és őszinte csalódottsággal rázta a fejét. A kövér férfi nyelt egyet, és megnyalta az ajkát.

A fogoly előtt toll és tinta volt az asztalon, meg egy papírlap, rajta a Frost bámulatra méltóan aprólékos kézírásával megírt valomással, ami csak aláírásra várt. *Itt és most elkapom.*

– Vallj, Rews! – suttogta halkán Glokta. – És vess fájdalommentes véget ennek a szerencsétlen ügynek! Már tudjuk, kik keveredtek bele. Vallj, és nevezd meg a bűntársaidat! Könnyebb lesz mindannyiunknak. Nem akarlak bántani, hidd el, az ilyesmi nem okoz örömet nekem. – *Mint ahogy más sem.* – Vallj! Vallj, és nem esik bántódásod. Az anglandi száműzetés nem olyan szörnyű, mint ahogy el akarják hitetni veled. Az ottani élet is tartogat örömeket, arról nem is szólva, hogy milyen boldogságot okoz a kétkezi munka a király szolgálatában. Vallj! – Rews a fogait nyalogatva bámulta a padlót. Glokta hátradőlt, és felsóhajtott.

– Vagy ne vallj! – mondta – De akkor visszajövök a szerszámmal. – Frost lépett egyet előre, terebélyes árnyéka a kövér férfira vetült. – A testet a kikötőben sodorta partra a víz – sóhajtotta Glokta. – Felfúvódott a tengervíztől, és rettenetesen megcsonkították... Teljesen, de teljesen felismerhetetlenné vált. – *Készen áll*

rá, hogy beszéljen. Dagadt, és megérett rá, hogy szétpukkanjon. – Hogy a halál beállta előtt vagy után keletkeztek a sérülések? – kérdezte Glokta a plafonhoz intézve a szavait. – Egyáltalán férfi vagy nő volt-e a halott? – Megvonta a vállát. – Senki nem tudhatja.

Erőteljes kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Rews megint reménnyel telve kapta fel a fejét. *Ne most, a fene egye meg!* Frost az ajtóhoz lépett, és rénsyire kinyitotta. Váltott pár szót valakivel. Miután bezárta az ajtót, Gloktához lépett, és lehajolt, hogy a fülébe súghasson valamit.

– Szeverar asz – makogta a félig kivágott nyelvű praktikális, amiből Glokta megértette, hogy Severard állt az ajtónál.

Máris? Glokta elmosolyodott, és bólintott, mintha jó hírt kapott volna. Rews arcáról leolvadt a remény. *Hogyan lehetséges, hogy valaki, akinek az egész élete a titoktartásról szól, képtelen leplezni az érzéseit ebben a szobában?* De Glokta tudta a választ. *Nehéz nyugodtnak maradni, ha valaki halálosan retteg, tehetetlen, magára maradt, és csak könnyörtelen emberek könnyörtetésében bízhat.* Felsőhajtott, és világfájdalomtól súlyos hangon megkérdezte: – Kívánsz vallomást tenni?

– Nem! – A dac hirtelen visszatért a fogoly disznószemébe. Glokta némán, figyelmesen végigmérte, és beszívta az ajkát. *Meglepő. Nagyon meglepő. De hát még csak most kezdünk belelendülni.*

– Gondot okoz az a fog, Rews? – Glokta a világon mindent tudott a fogakról. Az ő fogsorán a legjobbak dolgoztak. *Vagy a legrosszabbak, attól függ, honnan nézzük.* – A helyzet az, hogy most magadra kell, hogy hagyjalak, de amíg távol leszek, gondolkodom azon a fagon. Nagyon gondosan mérlegelem, mit lehetne tenni vele. – Megragadta a botját. – Azt szeretném, ha te közben rám gondolnál, amint éppen a fogadra gondolok. És azt is szeretném, ha alaposan fontolóra vennéd, nem akarod-e mégiscsak aláírni azt a vallomást.

Glokta esetlenül felállt, és megrázta fájós lábát. – Mindazonáltal azt hiszem, jól fogsz reagálni egy közönséges verésre, úgyhogy egy félórásckára kettésben hagylak Frost praktikálissal. – Rews szája a

meglepetés körét formálta. Az albínó felkapta a széket a kövér emberrel együtt, és lassan körbefordította. – Az ilyesmiben messze ő a legjobb a környéken. – Frost elővett egy pár megviselt bőrkesztyűt, és nekiállt, hogy minden újra különös gondot fordítva felhúzza nagy fehér kezére. – Mindig is szeretted, ha mindenből a legeslegjobbát kapod, ugye, Rewe? – Glokta az ajtó felé indult.

– Várj, Glokta! – nyüsztette Rewe. – Várj, én...

Frost praktikus a kövér ember szájára tapasztotta kesztyűs kezét, másik keze mutatóujját pedig a maszkja elé emelte. – Pszzzzz – mondta. Az ajtó egy kattanással bezáródott.

Severard a falnak dőlve várt a folyosón. Egyik lábát felemelte, és a falhoz támasztotta a háta mögött, miközben hamisan füttyült a maszkja alatt, és ujjával hosszú, vékony szálú hajában turkált. Amint meglátta Gloktát, kihúzta magát, aztán finoman meghajolt. A szemei kétségbevonhatatlanul elárulták, hogy mosolyog. *Mindig mosolyog.*

– Kalyne előljáró hívatja – mondta a maga ízes, de kissé közönséges tájszólásával –, és azt hiszem, soha nem láttam még ilyen dühösnek.

– Severard, te szerencsétlen, halálra lehetsz rémülve. Nálad van a láda?

– Nálam.

– És kivétel belőle valamit Frostnak?

– Ki.

– És remélem, valamit a feleségednek is.

– Ó, igen – mondta Severard, és szemében vidámabb lett a mosoly, mint valaha. – A feleségem odáig lesz a boldogságtól. Már ha valaha megnősülök.

– Jó. Most sietek, hogy mihamarabb eleget tehessek az előljáró kívánságának. Miután öt percet eltöltöttem veled, gyere utánam a ládával!

– Csak úgy rontsak be az irodájába?

– Ronts be, akár agyon is szúrhatod, az se érdekel.

– Vegye úgy, hogy már meg is tettem, inkvizítor.

Glokta bölintott, elfordult, aztán megtorpant, és visszanézett az emberére. – Igazából azért ne szúrd le, jó, Severard?

A praktikus szeme megint mosolygott, ahogy a hüvelyébe süllyesztette rémisztő kését. Glokta a szemét forgatva elsántikált. A botja koppant a kövön, a lába lüktetett. Puff, kopp, fájdalom. Ez volt járásának ritmusa.

AZ ELŐLJÁRÓ IRODÁJA HATALMAS, gazdagon díszített helyiség volt a Kérdések Házának egyik felső emeletén. Itt minden túl nagy és túl cifra volt. Az egyik fakazettás falat majdnem teljes egészében elfoglalta egy hatalmas ablak, ahonnan kilátás nyílt az udvar gondosan ápolt kertjére. Egy cicomás szőnyeg közepén – mely minden bizonnyal valamely meleg és egzotikus helyről származott – hasonlóan hatalmas és díszes íróasztal állt. A fenséges kőkandalló fölé egy hideg és egzotikus helyről származó állat vicsorgó koponyáját akasztották. Odabent gyengén pislákol a tűz, és már nagyon közel állt hozzá, hogy végleg kialudjon.

Maga Kalyne előljáró mellett azonban az egész iroda kicsinek és érdektelennek hatott. Ötvenes évei vége felé járó hatalmas termetű, pirosposzsgás férfi volt, aki pazar fehér pofaszakállal próbálta ellensúlyozni ritkuló haját. Még az inkvizícióban is félelmetes figurának tartották, de Glokta rég túl volt már azon, hogy bárkitől is megijedjen, és ezt mind a ketten tudták.

Az asztal mögött nagy, díszes szék állt, az előljáró azonban inkább fel-alá járkált ordibálva, és vadul hadonászva mindkét karjával. A bútordarab, amin Glokta ült, biztosan drága lehetett, de kétségtelenül úgy tervezték, hogy az embernek a lehető legkényelmetlenebbül kelljen kuporognia rajta. *Azért nem nagyon zavar. Nekem úgysem kényelmes semmi.*

Glokta azzal a gondolattal szórakoztatta magát, hogy milyen lenne, ha az állat feje helyett az előljáróé vicsorogna a kandalló fölött. *Ez a drabális barom éppen olyan, mint ez a kandalló. A látvány*

impozáns, de nincs mögötte semmi. Kíváncsi vagyok, hogy reagálna a kínvallatásra. Azzal a röhejes pofaszakállal kezdeném. De Glokta arcan csak a figyelem és a tisztelet tükröződött.

– Ezúttal a szokásosnál is messzebbre ment, Glokta, maga örült kripli! Ha a kereskedők megtudják, mi történt, meg fogják nyúzni.

– Már próbáltam a nyúzást. Csiklandoz. – *A fenébe is, tartsd a szád, és mosolyogj! Hol van Severard, az a füttyörésző bolond? Megnyúzatom, ha kijutok innen!*

– Ó igen, ez jó, ez nagyon jó, Glokta, figyelje, hogy nevetek! És hogy ki akart bújni az adófizetés alól? – Az előjáró égő tekintettel meredt le rá. – Az adófizetés alól! – ordította nyállal terítve be Gloktát. – Mind azt csinálják! A selyemkereskedők, a fűszeresek, mindannyian! Minden istenverte hülye, akinek hajója van!

– De ez olyan nyilvánvaló volt, előjáró, hogy az már sértésnek számított. Úgy éreztem, muszáj...

– Úgy érezte? – Kalyne arca elvörösödött és remegett a dühtől. – Határozottan megmondtuk, hogy tartsa magát távol a nagy céhektől. – Egyre sebesebben járkált fel-alá. *Ha így folytatod, elkoptatod a szőnyeget. A nagy céheknek újat kell majd venniük helyette.*

– Szóval úgy érezte? Hát, vissza kell mennie. El kell engednünk, magának meg esdekelve bocsánatot kell kérnie tőle. Büdös nagy széken, amit művelt. Mindenki rajtam röhög maga miatt. Hol van most?

– Frost praktikálissal hagytam.

– Azzal a makogó állattal? – Az előjáró kétségbeesetten tépte a haját. – Hát akkor erről ennyit, igaz? Mostanra nyilván egy roncs lett belőle. Nem küldhetjük vissza ilyen állapotban. Magának ezzel vége, Glokta! Vége! Egyenesen a főlektorhoz megyek! Egyenesen a főlektorhoz!

A hatalmas ajtó kivágódott, és Severard csoszogott be rajta, karjában egy nagy faládával. *Kicsit kapkodhatta volna magát.* Az előjáró leesett állal, szóltanul bámulta, ahogy a praktikális hangos puffanással ledobta terhét az asztalra.

– Ez meg mi a fenét...? – Severard felnyitotta a láda fedelét, és Kalyne meglátta a pénzt. *Azt a rengeteg gyönyörű pénzt!* A dühroham közepén elhallgatott, szája megmerevedett, ahogy a következő hangot kezdte formálni. Meglepettnek tűnt, aztán értetlennek, végül pedig óvatosnak. Csücsörített a szájával, és lassan leült.

– Köszönöm, Severard praktikus – mondta Glokta. – Elmehet. – Miközben Severard kifelé tartott a szobából, az előljáró elgondolkodva simogatta a pofaszakállát, arca pedig fokozatosan viszszyanyerte megszokott rózsaszín árnyalatát. – Rews-tól koboztuk el. Most már természetesen a Korona tulajdona. Úgy gondoltam, önnek kell átadnom, mint közvetlen felettesemnek, hogy továbbadhassa a Kincstárnak. – *Vagy, hogy nagyobb asztalt vehess, te pióca.*

Glokta előrehajolt, és a térdére támasztotta a kezét. – Talán mondhatnánk, hogy Rews túl messzire ment, ezért ki kellett kérdeznünk, és példát kellett statuálnunk vele. Végtére is nem gondolhatják azt az emberek, hogy semmit sem teszünk. A nagy céhek ettől majd idegesek lesznek, és így kordában lehet tartani őket. – *Idegesek lesznek, és többet tudok kisanymargatni belőlük.* – Vagy azt is mondhatná, hogy én csak egy örült kripli vagyok, és rám kenhetné az egészet.

Glokta látta az előljárón, hogy kezd tetszeni neki a dolog. Próbálta nem kimutatni, de a szőrszálak a szakállában remegni kezdtek a rengeteg pénz láttán. – Jól van, Glokta. Jól van. Nagyon is jól. – Kinyújtotta a kezét, és óvatosan lecsukta a láda fedelét. – De ha valaha felmerülne magában, hogy megint ilyesmit csináljon... előbb szóljon nekem is. Rendben? Nem szeretem a meglepetéseket.

Glokta talpra kászálódott, és az ajtó felé bicegett. – Ó, még valami! – szólt utána az előljáró. Glokta mereven visszafordult. Kalyne gúnyosan nézett rá sűrű, formára vágott szemöldöke alól. – Amikor majd elmegyek a selyemkereskedőkhöz, magammal kell vinnem Rews vallomását.

Glokta szélesen elmosolyodott, amitől kivillant a tátongó rés első fogai között. – Nem lesz gond, előljáró uram.

Kalyne-nek igaza volt. Rewst ebben az állapotban semmi esetre sem lehetett hazaküldeni. Az ajka felhasadt és vérzett, az oldalát egyre sötétebb lilába forduló zúzódások borították, feje oldalra billent, arca pedig akkorára dagadt, hogy szinte fel sem lehetett ismereni. *Egyszóval úgy fest, mint valaki, aki éppen vallomást készül tenni.*

– Gondolom, nem nagyon élvezted az elmúlt fél órát, Rews. Illetve gondolom, egyáltalán nem élvezted. Talán életed legrosszabb félórája volt, de ezt én nyilván nem tudom megállapítani. Viszont ha arra gondolok, hogy mi várhat még itt rád, a szomorú tény az... hogy lesz ez még így se. Ez csak egy kis bemelegítés volt. – Glokta közelebb hajolt, arca alig néhány hüvelyknyire volt Rews véres péppé vert orrától. – Frost praktikalís kislány hozzáam képe – suttogeta. – Egy cicamica. Ha én is elkezdelek megdolgozni, Rews, nosztalgiával fogsz visszagondolni erre. Könyörögni fogsz, hogy hadd maradhass félórát kettesben a praktikalissal. Érted? – Rews néma maradt, csak a levegő áramlott sipítva ki-be törött orrán keresztül.

– Mutasd meg neki a szerszámokat! – suttogeta Glokta.

Frost előrelépett, és színpadias mozdulattal nyitotta ki a fényezett dobozt. Mesteri kézművesmunka volt. Ahogy a fedél félrecsúszott, számos tálca emelkedett fel és nyílt szét legyezőszerűen, felfedve Glokta szerszámait a maguk gyomorforgató dicsőségében. Voltak ott különféle méretű és alakú pengék, ívelt és egyenes tűk, olajjal és sávvá teli üvegek, szögek és csavarok, csipeszek és fogók, fűrészek, kalapácsok, vésők. Fém, fa és üveg csillan a lámpa fényében, mind tükörfényesre csiszolva és gyilkosan élesre fenve. Rews bal szemét teljesen elfedte egy nagy, lila duzzanat, a jobb azonban riadtan, de mégis elámulva meredt a szerszámokra. Némelyiknek ijesztően nyilvánvaló volt a funkciója, másoké viszont hátborzongató rejtély maradt. *Vajon melyik rémíti meg jobban?*

– A fogadnál tartottunk, ha nem tévedek – mormogta Glokta. – Vagy szívesebben tennél inkább vallomást? – *Megfogytam, már kezd is. Vallj, vallj, vallj, vallj...*

Az ajtó felől határozott kopogtatás hallatszott. *A fene egye meg, már megint!* Frost résnyre kinyitotta az ajtót, és kurta motyogás következett. Rews megnyalta puffadt ajkát. Az ajtó becsukódott, és az albínó közelebb hajolt, hogy Glokta fülébe súghassa: – A főekto asz. – Glokta mozdulatlanra dermedt. *Nem volt elég a pénz. Amíg visszafelé jöttem Kalyne irodájából, a vén gazember feljelentett a főlektornál. Ezek szerint végem?* Bűnös izgatottságot érzett a gondolatra. *Nos, előbb gondoskodom erről a hájas disznóról.*

– Mondd meg Severardnak, hogy máris jövök. – Glokta visszafordult a foglyához, de Frost a vállára tette nagy fehér kezét.

– Em. A főekto asz. – Frost az ajtóra mutatott. – Iva. Moszt.

Itt? Glokta szemhéja rángatózni kezdett. *Miért?* Az asztal peremére támaszkodva álló helyzetbe tolta magát. *Vajon holnap a csatornában fognak megtalálni? Holtan, felpuffadva... teljesen, de teljesen felismerhetetlenné válva?* Nem érzett mást a gondolatra, csak némi megkönnyebbülést. *Nincs több lépcső.*

Ófelsége Inkvizíciójának főlektora odakint állt a folyosón. A koszos falak szinte barnának tűntek mögötte, olyan csodásan makulátlan volt hosszú fehér köpenye, fehér kesztyűje és dús, fehér hajkoronája. Elmúlt hatvanéves, de a korrall járó gyengeségnek szemernyi jelét sem mutatta. Magas, simára borotvált, karcsú testének minden ízéből sugárzott a tökéletesség. *Úgy néz ki, mintha soha életében nem kellett volna meglepődnie semmin.*

Egyszer találkoztak már korábban, mégpedig hat éve, amikor Glokta csatlakozott az Inkvizícióhoz, és azóta Sult főlektor mint ha szemernyt sem változott volna. Az egyik legnagyobb hatalmú ember volt az Unióban. Sőt, *ami azt illeti, az egyik legnagyobb hatalmú ember a világon.* Mögötte, mint túlméretezett árnyékok, két tagbaszakadt, néma, fekete maszkos praktikus magasodott.

A főlektor halványan elmosolyodott, amikor Glokta kicsoszogott az ajtón. Sokat elárult az a mosoly. *Enyhe megvetés, enyhe szájalom, a lehető leghalványabb fenyegetés. Jókedvnek nyoma sincs benne.* – Glokta inkvizítor – mondta tenyérrel lefelé előrenyújtva

egyik fehér kesztyűs kezét. Ujján hatalmas lila kövel ékesített gyűrű csillant.

– Szolgállok és engedelmeskedem, eminenciás uram. – Glokta nem tudta nem grimaszra húzni a száját, ahogy előrehajolt, hogy ajkával megérintse a gyűrűt. Nehéz és fájdalmas manőver volt – mintha örökké tartott volna. Amikor végre megint felegyenesedett, Sult higgadtan figyelte hűvös, kék szemével. Tekintete arról árulkozott, hogy máris teljesen érti Gloktát, és nincs meghatva tőle.

– Jöjjön velem! – A főlektor megfordult, és elindult a folyosón. Sarkában a praktikálisokkal, Glokta bicegve követte. Sult könnyed, bágyadt magabiztossággal mozgott, köpenyének uszálya kecsesen csattogott mögötte. *Gazember.* Hamarosan egy Gloktához nagyon hasonló ajtóhoz értek. A főlektor kinyitotta, és belépett rajta, a praktikálisok pedig karba tett kézzel elfoglalták helyüket az ajtófélfák mellett. *Szóval magánkihallgatás. Ahonnan talán nem jövök ki élve.* Glokta átlépte a küszöböt.

Szutykos, fehérre vakolt, nyomasztóan alacsony helyiségbe léptek be. Nyirkos folt helyett itt hosszú repedés éktelenkedett, de ettől eltekintve ez a szoba is éppen olyan volt, mint a sajátja. *Kíváncsi lennék, nem csak a hatás kedvéért mázolták-e oda.* Az egyik praktikális hirtelen hangos dörrenéssel behúzta az ajtót. Gloktának ettől valószínűleg össze kellett volna rezzennie, de neki arcizma se rándult.

Sult főlektor kecsesen leereszkedett az egyik székre, és az inkvizítor elé tolt egy vastag kötegni sárga papírlapot. A másik szék felé intett, amelyiken rendszerint a kihallgatásra érkező fogoly ült. Glokta érzékelte a helyzet iróniáját.

– Szívesebben állnék, eminenciás uram.

Sult rámosolygott. Gyönyörű, hegyes fogai voltak, mind csillogó fehér. – Kizárt dolog.

Most megfogott. Glokta esetlen mozdulatokkal ereszkedett le a fogoly székére, a főlektor pedig maga felé fordította a halom tetején lévő lapot, összeráncolta a homlokát, és finoman ingatta a fejét,

mintha csak azt akarná jelezni, hogy borzasztóan csalódott amiatt, amit lát. *Illusztris karrierem állomásai talán?*

– Nemrég meglátogatott Kalyne előljáró. Rendkívül zaklatott volt. – Sult kemény kék szemével felnézett a papírokból. – Maga miatt volt zaklatott, Glokta. Nem rejtette véka alá, mit gondol. Azt mondta, maga irányíthatatlan, veszélyt jelent ránk, anélkül cselekszik, hogy gondolna a következményekre, és hogy ön egy örült kripli. Követelte, hogy távolítsuk el erről az osztályról. – A főlektor rideg, kellemetlen mosolyra húzta a száját, éppen ahogy Glokta szokta, amikor egy fogollyal ül szemben. *Csak neki több foga van.* – Szerintem úgy gondolta, hogy... végképp távolítsuk el. – Ekkor találkozott a tekintetük az asztal fölött.

Most kell kegyelemért könyörögnöm? Most kell csúsznom-másznom, és a lábadat csókolgatnom? Nos, annyira nem érdekel a dolog, hogy könyörögjek, a csúzás-mászásához meg nem vagyok eléggé mozgékony. A praktikálisaid kénytelenek lesznek ültömben végezni velem. Vágják el a torkomat! Törjék be a fejemet! Csináljanak, amit akarnak! Csak essünk túl rajta!

De Sultnak nem volt sürgős. A kecsesen és precízen mozgó fehér kesztyűs kezek alatt zizegtek a lapok. – Kevés magához hasonló emberünk van az Inkvizíciónál, Glokta. Nemesi származású, kitűnő családból. Vívóbajnok, daliás lovassági tiszt. Valaha a legkiválóbbak között tartották számon. – Sult úgy mérte végig, mintha mindezt el sem tudná hinni.

– Az még a háború előtt volt, főlektor uram.

– Természetesen. Nagy volt a bánat, amikor megtudtuk, hogy fogságba esett, és nemigen reménykedtünk a visszatérésében. Ahogy dúlt a háború, és teltek a hónapok, a remény végképp semmivé foszlott. Amikor azonban aláírták a békeszerződést, maga is ott volt az Unióba visszaküldött hadifoglyok között. – Réсныire szűkült szemmel leste Gloktát. – Beszélt?

Glokta képtelen volt visszafojtani feltörő éles nevetését. Hangja furcsán visszhangzott a hideg szobában. Nemigen fordult elő

idelent, hogy valaki elnevette volna magát. – Hogy beszéltem-e? Addig mondtam a magamét, amíg teljesen berekedtem. Mondtam én nekik mindent, ami csak eszembe jutott. Üvöltve árultam el minden titkot, amiről valaha hallottam. Halandzsáztam, mint egy idióta. Amikor kifogytam a mondanivalóból, kitaláltam dolgokat. Összehugyoztam magam, és bőgtem, mint egy kislány. Mindenki-vel ez történik.

– De nem mindenki marad életben. Két év a Császár börtöneiben. A felét sem bírta ki senki más. Az orvosok biztosak voltak benne, hogy nem kel fel többé az ágyból, erre egy évvel később máris jelentkezett az Inkvizícióba. – *Mind a ketten tudjuk. Mind a ketten ott voltunk. Mit akarsz tőlem, és miért nem bököd már ki? Hát, azt hiszem, egyesek nagyon szeretik a saját hangjukat hallgatni.*

– Azt hallottam, hogy nyomorék lett, megtört, hogy soha nem lesz már a régi, hogy soha többé nem lehet megbízni magában. De én hajlottam rá, hogy adjak egy esélyt. Valami bolond minden évben megnyeri a Viadalt, és a háborúban is feltűnnek ígéretes fiatal katonák, de a maga teljesítménye, az, hogy túlélte azt a két évet, különleges. Északra küldték hát, és magára bízták az egyik ottani bányánkat. Milyennek találta Anglandot?

Erőszak és korrupció mocskos fészke. Börtön, ahol ártatlanokat és bűnösöket egyformán rabszolgákká teszünk a szabadság nevében. Egy bűzös lyuk, ahová azokat küldjük, akiket gyűlölünk vagy szégyellünk. Ott aztán éhen halnak, vagy valamilyen betegség, vagy egyszerűen a munka viszi el őket. – Hűvös volt – mondta Glokta.

– Mint ahogy maga is hűvös volt. Nem sok barátot szerzett Anglandban. Alig néhányat az Inkvizícióból, és egyet sem a száműzöttek közül. – Kihúzott egy gyűrött levelet a papírok közül, és kritikus szemmel méregette. – Goyle előljáró azt mondta, olyan volt, mint a jég, mintha nem is folyt volna vér a testében. Azt hitte, soha nem fogja vinni semmire, hogy nem veszik majd hasznát egyáltalán. – *Goyle. Az a gazember. Az a hentes. Még mindig jobb, ha vérem nincs, mint ha az eszem veszttem el.*

– Csakhogy három év alatt megnőtt a termelés. Ami azt illeti, a duplájára. Visszahozták hát Aduába, hogy Kalyne előljáró alatt dolgozzon. Azt hittem, tőle talán fegyelmet tanul, de úgy fest, tévedtem. Maga ragaszkodik hozzá, hogy a saját feje után menjen. – A főlektor összeráncolt homlokkal figyelte Gloktát. – Igazság szerint az az érzésem, hogy Kalyne fél magától. Talán mind félnek. Nem tetszik nekik az arroganciája, nem tetszenek nekik a módszerei, nem tetszik nekik az... ahogy a munkánkról gondolkodik.

– És önnek mi a véleménye, főlektor uram?

– Őszintén? Én sem vagyok különösebben oda a módszereiért, és nem hiszem, hogy jogos lenne az arroganciája. De az eredményei magukért beszélnek. – Az asztalra dobta a papírköteget, és egyik kezét rajta nyugtatva az asztal fölött közelebb hajolt Gloktához. *Ahogy én hajlok közelebb a foglyaimhoz, amikor megkérdeszem tőlük, hogy vallanak-e.* – Van egy feladatom a maga számára. Olyan feladat, amihez nagyobb szüksége lesz a tehetségére, mint a szálmalmas kis csempészek üldözéséhez. Olyan feladat, amelyik lehetővé teszi, hogy nagyot nőjön az ázsiója az Inkvizíció szemében. – A főlektor elhallgatott egy hosszú pillanatra. – Azt akarom, hogy tartóztassa le Sepp dan Teufelt.

Glokta felhúzta a szemöldökét. *Teufelt?* – A Pénzverde Mesterét, eminenciás uram?

– Őt bizony.

A Királyi Pénzverde Mesterét. Egy fontos családból származó fontos embert. Nagyon nagy hal az én kis borgomra. Nagy hal befolyásos barátokkal. Veszélyes lehet letartóztatni egy ilyen embert. Végzetes következményekkel járhat. – Megkérdézhetem, miért?

– Nem kérdezheti meg. A miérttek miatt hadd aggódjam én. Maga csak koncentráljon arra, hogyan tudja kicsikarni belőle a valómást.

– Mit kell bevallania, főlektor?

– Hát korrupciót és felségárulást. Úgy tűnik, barátunk, a Pénzverde Mestere igen indiszkréten intézte bizonyos személyes

ügyeit. A jelek szerint hagyta magát megvesztegetni, és szövetkezett a Selyemkereskedők Céhével a Király ellen. Ennek következtében meglehetősen jól jönne, ha az egyik magas rangú kereskedő emlétené meg a nevét valamilyen szerencsétlen üggyel kapcsolatban.

Aligha lehet véletlen, hogy éppen egy magas rangú kereskedő ül a kihallgatószobámban. Glokta megvonta a vállát. – Ha egyszer valaki elkezd beszélni, megdöbbenő, milyen nevek kerülnek elő.

– Jó. – A főlektor a folyosó felé intett. – Most elmehet, inkvizítor. Holnap ilyenkor jövök Teufel vallomásáért. Ajánlom, hogy legyen meg.

Glokta igyekezett higgadt maradni, miközben vánszorogva visszaindult a folyosón. *Beszívom a levegőt. Kijújdom a levegőt. Nyugalom.* Nem számított rá, hogy élve elhagyja azt a szobát. *Most pedig egyszer csak befolyásos körökben mozgok. Személyesen a főlektortól kaptam a feladatot, hogy vallomást csikarjak ki az Unió egyik köztisztjeletben álló hivatalnokából. A legbefolyásosabb körökben, de vajon meddig? És miért épp én? Az eredményeim miatt?*

Vagy, mert senkinek nem fogok hiányozni?

– Elnézésedet kell kérnem, amiért folyton félbeszakítanak. Akkora itt a jövés-menés, hogy már-már egy kuplerájban érzem magam. – Rew's felszakadt, duzzadt ajka szomorú mosolyra torzult. *Ilyenkor mosolyogni! Egy csoda ez az ember. De mindennek véget kell érnie egyszer.* – Lássuk be, Rew's, senki sem jön, hogy segítsen rajtad. Sem ma, sem holnap, sem soha. Vallani fogsz. Rajtad összesen annyi múlik, hogy mikor teszed meg, és hogy milyen állapotban leszel, amikor megteszed. A világon semmit nem nyersz vele, ha halogatsz. Csak jobban fog fájni. Arról gondoskodunk.

Nehéz volt bármit leolvasni Rew's véres arcáról, de a válla megerezkedett. Remegő kézzel a tintába mártotta a tollat, és kissé ferden a vallomás alá írta a nevét a papír közepére. *Megint győztem. Kevésbé fáj a lábam? Visszakaptam a fogaimat? Segített, hogy tönkretettem ezt az embert, akit valaha a barátomnak tartottam? Akkor*

miért csinálom? Csak a tollhegy kaparászását lehetett hallani a papíron. Ez volt a válasz.

– Nagyszerű – mondta Glokta. Frost praktikalás átfordította a dokumentumot. – Ez pedig a bñntársaid listája. – Szeme lustán siklott végig a neveken. – *Néhány kevésbé jelentős kereskedő, három hajóskapitány, a városi őrség egyik tisztje, néhány kisebb rangú vámtiszt. Igazán hétköznapi recept.* Glokta áttolta a lapot az asztal túloldalára. – Add hozzá Sepp dan Teufel nevét is a listához, Rews!

A kövér férfi zavartnak tűnt. – A Pénzverde Mesteréét? – motyogta dagadt ajkain keresztül.

– Őt bizony.

– De soha nem is találkoztam vele.

– És? – csattant fel Glokta. – Tedd, amit mondok! – Rews kezében megállt a toll. – Írj, te dagadt disznó! – Frost praktikalás megropogtatta az ujjperceit.

Rews megnyalta az ajkát. – Sepp... dan... Teufel – motyogta maga elé, miközben a betűket formálta.

– Kitűnő! – mondta Glokta, majd gondosan rázárta a dobozt hátborzongatóan bámulatos szerszámaira. – Mindkettőnk miatt öröömre szolgál, hogy ma nem lesz szükség ezekre.

Frost rácsattintotta a bilincset a fogoly csuklójára, talpra rángatta, és az ajtó felé kezdte vezetni. – Mi lesz most? – szólt vissza Rews a vállá fölött.

– Angland, Rews, Angland. Ne felejts el meleg holmit csomagolni magadnak! – Azzal becsapódott mögöttük az ajtó. Glokta a kezében tartott listát olvasgatta. Sepp dan Teufel neve legalul volt. *Egy név. Ránézésre éppen olyan, mint a többi. Csak egy a sok közül. De rendkívül veszélyes.*

Severard odakint várt a folyosón, és mint mindig, most is mosolygott. – Hajítsam a csatornába a dagadékot?

– Ne, Severard! Rakd föl a következő Anglandba tartó hajóra!

– Igen könyörületes hangulatban van ma, inkvizítor úr.

Glokta felhorkant. – A könyörületet az jelentené, ha a csatornában végezné. Hat hetet sem fog kibírni északon ez a disznó. Felejtse el! Ma éjszaka le kell tartóztatnunk Sepp dan Teufelt.

Severard szemöldöke a homloka közepére ugrott.

– A Pénzverde Mesterét?

– Pontosan őt. Őminenciája, a főlektor határozott utasítására. Úgy tűnik, pénzt fogadott el a kereskedőktől.

– Ó, hogy nem szégyelli magát!

– Amint besötétedik, megyünk. Szólj Frostnak, hogy addigra álljon készen!

A sovány praktikus lobogó hajjal bólintott. Glokta megfordult, és kopogó bottal, égő bal lábbal, végigbotorkált a folyosón.

Miért csinálom ezt? – kérdezte magától megint.

Miért csinálom ezt?

Nincs más választás

Logennek mindene fáj, amikor felébredt. Furcsa pózban feküdt, fejét valami keményhez támasztotta, térdét felhúzta egészen a mellkasáig. Résnyire nyitotta kialvatlan szemét. Sötét volt, de valami halványan derengett. Fény a havon keresztül.

Elfogta a pánik. Most már tudta, hol van. Havat tornyozott fel az apró barlang szája előtt, hogy megpróbálja benntartani legalább egy kevés meleget. Nyilván havazott, amíg aludt, és a friss hó most teljesen eltorlaszolta a bejáratot. Ha sok esett, egészen vastagon lephet mindent odakint. Talán embermagasságnál is vastagabban. Lehet, hogy ki sem juthat innen. Lehet, hogy azért mászott fel ilyen magasra a hegyoldalon, hogy aztán egy szűk sziklamélyedésben haljon meg, ahol még a lábát sem tudja kinyújtani.

Logen igyekezett úgy helyezkedni a szűk térben, hogy félrekaparhassa a havat zsibbadt kezével. Ajkaival hangtalan szitkokat formálva lapátolt, küszködött, amíg egyszerre éles fény nem áramlott be az apró barlangba. Elkotorta a hórétég utolsó maradványait is, és hosszas küzdelem árán kijutott a szabad levegőre.

A nap szikrázott a ragyogó kék égen. Logen a nap felé fordította az arcát, lehunyta égő szemét, és hagyta, hadd járja át a fény. A levegőt fájdalmasan hidegnek érezte a torkában. A szája kiszáradt, mintha porral lett volna tele, nyelve egy rosszul faragott fadarab volt csupán. Fellapátolt egy maroknyi havat, és a szájába tömte. Mikor elolvadt, lenyelte. Hideg volt, megfájdult tőle a feje.

Valahonnan határozott temetőszag áradt. Nem csak a saját izadságának édeskés bűzét érezte, bár az is éppen eléggé facsarta az

orrát. A lassan rothadó pokróc volt az. Két darabot a keze közé csavart belőle, hogy aztán a csuklójánál egy indával megkösse, és kesztyűnek használhassa. Egy másik darabját mocskos, bűdös csuklyaként a fején kötötte meg. A csizmáját is kitömte vele. A maradékot a teste köré csavarta a kabátja alatt. Viszont éjszaka a pokróc megmentette az életét, és ha bűdös is volt, Logennek ennyit megért a dolog. Lesz ennél még sokkal bűdösebb is, mire megengedheti magának, hogy megszabaduljon tőle.

Talpra kászálódott, és körülnézett. Keskeny völgyben találta magát, amelynek meredek falait vastagon belepte a hó. Három nagy csúcs vette körül, sűrű kövek és fehér hó édig érő halmai. Ismerte őket. Ami azt illeti, régi barátok voltak. Nem is maradt más barátja rajtuk kívül. Odafent járt, a Felföldön. A világ tetején. Biztonságban.

– Biztonságban – krákolta magának örömtelenül. Hogy túlzálja magát, az például egyáltalán nem fenyegette. Meg a túl meleg sem, ez kétségtelen. Biztos lehetett benne, hogy ezek a dolgok nem akadályozzák idefenn. A sankák elöl talán elmenekült, de ez a hely a holtaké volt, és ha itt marad, hamarosan csatlakozik hozzájuk ő is.

Már most rettenetes éhség gyötörte. A gyomra helyén tátongó nagy, fájdalmas lyuk kétségbeesetten szolongatta. Beletúrt a zsákjába, hogy előkerítse az utolsó hússzeletet. Régi, barna, zsíros valami volt, hasonló egy faághoz. Aligha fogja betölteni a gyomrában tátongó űrt, de hát több étel nem maradt nála. Nekiállt hát fogaival marcangolni a csizmatalpra emlékeztető, rágós húst, hogy aztán hóval öblítse le.

Logen a karjával beárnyékolta a szemét, és végignézett észak felé a völgyön. Abból az irányból érkezett előző nap. A talaj enyhén lejtett arrafelé, a hó és a sziklák fenyővel borított hegyoldalnak adták át a helyüket, a fákat dimbes-dombos legelők váltották fel, a füves dombok után pedig a látóhatáron csillogó vonalként végighúzódozó tenger következett. Az otthona. Logent a pusztá gondolatra is mardosó honvágy fogta el.

Az otthona. Ahol a családja élt. Az apja – bölcs és erős férfi, jó ember, népének kitűnő vezére. A felesége, a gyerekei. Nagyszűrű család. Jobb fiút érdemeltek, jobb férjet, jobb apát. A barátai is ott voltak. Régiek, újak egyaránt. Őket is jó lett volna megint látni. Nagyon jó lett volna. Beszélgetni az apjával a nagyteremben. Játszani a gyerekeivel, üldögni a feleségével a folyóparton. Harcászati taktikáról beszélgetni Háromfással. A Kutyaemberrel vadászni a völgyekben, lándzsával a kézben csörtetni a fák között és röhögni, mint az idióták.

Logenbe hirtelen belehasított a vágyakozás. Majd megfojtotta a fájdalom. A gond az volt, hogy mind meghaltak. A nagyteremből üszkös feketeség maradt, a folyóban szennyes víz hömpölygött. Sosem fogja elfelejteni azt a pillanatot, amikor felért a dombtetőre, és meglátta a kiégett romokat a völgyben. Azt, ahogy a hamuban turkálva kutatott nyomok után, hátha valakinek sikerült elmene-külnie, a Kutyaember pedig a vállánál fogva, kérlelve rángatta el onnan. Nem talált mást, csak felismerhetetlenné égett holttesteket. Hamarosán fel is hagyott a kereséssel. Mind halottak voltak. A sankák gondoskodtak róla, hogy így legyen, márpedig ők mindig alapos munkát végeztek. A hóba köpött; a szárított hústól barna volt a nyála. Halottak voltak és hidegek, vagy hamuvá égtek. Megint eggyé lettek a sárral, amelyből vétettek.

Logen megkeményítette magát, és ökölbe szorította a kezét a rothadó pokrócdarabok alatt. Még egyszer utoljára visszamehetne a tengerhez, a falu romjaihoz. Ordítva rohanhatna le a domboldalon, mint annak idején Carleonnál, ahol elvesztette az egyik ujját, de megszerezte a hírnevét. Átküldhetne néhány sankát a másvilágra. Kettéhasíthatná őket, ahogy kettéhasította Szívtelen Shamát is a vállától a gyomráig, hogy kibuggyantak a belei. Bosszút állhatna az apjáért, a feleségéért, a gyerekeiért, a barátaiért. Az lenne ám a Vörös Kilencesnek nevezett harcoshoz méltó vég! Gyilkolás közben halni meg. Azt lenne csak érdemes megénekelni!

De Carleonnál még fiatal volt és erős, ráadásul a barátai is támogatták. Most gyenge volt, éhes, és ennél magányosabb már nem is lehetett volna. Szívtelen Shamát egy brutálisan éles, hosszú karddal ölte meg. Lenézett a késére. Lehet, hogy jó darab, de bosszút aligha tudna állni vele. És különben is, ki énekelhetné meg ezt a tettét? A sankák rettentő hamisan énekelnek, a fantáziájuk pedig még annál is gyatrább volt, ráadásul talán fel sem ismernék a rongyokba csavart bűzlő koldust, miután kilyuggatták a nyílveesszőikkel. Talán a bosszú várhat, legalább addig, amíg hosszabb pengével hadakozhat majd. Végül is reálsan kell szemlélni a dolgokat.

Szóval irány dél és a vándorlás. Az ő tehetségével nem lesz nehéz munkát találni. Kemény munkát, és talán egészen alja munkát, de mégiscsak munkát. Volt ebben azért valamiféle vonzerő, ezt be kellett vallania magának. Abban, hogy nem kell törődnie senkivel saját magán kívül, hogy a döntéseinek nincs jelentősége, mert senkinek az élete nem függ tőlük. Délen is voltak ellenségei, de a Véres Kilences tudta, hogyan bánjon el az ellenségeivel.

Megint kiköpött. Most, hogy van végre nyála, gondolta, talán többet is kihozhatna belőle. Nem is volt nála más, csak a nyál, az öreg vaslábos meg néhány bűdös pokrócdarab. Halál északon vagy élet délen. Végző soron e között a között kellett döntenie, ez pedig azt jelentette, hogy valójában nincs választása.

Tovább kell lépnie. Sosem tett mást. Ez együtt jár azzal, ha valaki életben marad, akár megérdemli, akár nem. Tőle telhetően megemlékezik a halottairól. Szól értük néhány szót. Aztán továbblép, és reménykedik benne, hogy jobb idők jönnek.

Logen vett egy hosszú, mély lélegzetet, aztán kifújta a hideg levegőt. – Isten veletek, barátaim! – mormogta. – Isten veletek! – Aztán átvette a zsákot a vállán, megfordult, és gázolni kezdett a mély hóban. Délnek, lefelé, el a hegyek közül.

MÉG MINDIG ESETT. A mindent hideg harmatként beborító víz vékony rétegben vonta be az ágakat, a leveleket meg a fenyőtű-

ket, hogy aztán nagy, kövér cseppekben aláhullva a bőréig átáztassa Logen ruháit.

Egy bokor fedezékébe húzódott. Néma maradt és mozdulatlan, arcán patakokban folyt a víz. Kése hosszú pengéje csillogott a nedvességtől. Logen érezte a mozgolódást az erdőben, hallotta az ezernyi hangot. A számtalan rovar zümmögését, a vakondok világtalan kaparászását, a szarvasok félénk lépteit, a nedvek lassú lüktetését a vén fatörzsekben. Az erdőben minden élt, minden ételmet keresett. Ő sem volt kivétel. Igyekezett egy állatra koncentrálni, mely jobbra a fák között osont óvatos léptekkel. Csodás! Az erdőben csend lett, már csak a víz vég nélküli csepegése hallatszott. A világon nem létezett többé más, csak Logen és az élelem.

Amikor úgy érezte, hogy az állat már elég közel jár, rávetette magát, és legyűrte a nedves földre. Egy fiatal szarvas volt az. Kapálózott és küszködött, de Logen gyors volt és erős. Az állat torkába döfte a kését, és kitépte a torkát. Forró vér tört elő a sebből, végigfolyt Logen kezén, aztán a nedves földre csöpögött.

Logen felkapta a prédáját, és átvette a vállán. Jó lesz pörköltnek, talán egy kevés gombával. Nagyon is jó. Ha pedig megette, útmutatást kér a szellemektől. Általában nem ment sokra a szellemek útmutatásával, de legalább addig sem lesz egyedül.

Mire megérkezett a táborhelyre, majdnem lement a nap. Egészen kiváló tábor volt – méltó egy olyan hóshöz, mint Logen. Két nagy bot tartott egy halom nedves ágat a földbe vajt lyuk felett. Azért legalább félig száraz volt a zug, és az eső is elállt. Ma este tüzet fog gyújtani. Rég volt már ilyen luxusban része. Egy igazi tábortűz, ami csak az övé.

Miután jóllakott, és pihent is egy sort, megtömte a pipáját egy adag taplóval. A nagy sárga korongokat pár nappal korábban találta egy fa tövében. Letört magának egy jókora darabot, de a gomba egészen mostanáig nem száradt ki hozzá eléggé, hogy elszívhasssa. Kivett egy égő ágat a tűzből, beleszúrta a pipába, és addig

szívogatta a csutorát, amíg a gomba lángra nem kapott, és égni nem kezdett ismerős, édes földszagot árasztva magából.

Logen felköhögött, kifújta a barna füstöt, és az ugráló lángokba meredt. Gondolatai visszatértek a régi időkbe, más tábornokokhoz. A Kutyaembert látta maga előtt. Ahogy elvigyorodott, és hegyes fogain megcsillant a tűz fénye. Vele szemben Tul Duru ült. Akkor volt, mint egy hegy, és mennydörgött a nevetése. Forley, a Leggyengébb sem hiányzott, ideges tekintete szokás szerint riadtan ugrált körbe. Háromfás Rudd is ott volt, és Zordon Harding, aki egy szót sem szólt. Sosem szólt egy szót sem. Ezért hívták Zordonnak.

Mind ott voltak. Csakhogy mégsem voltak ott. Mind meghaltak, a sár visszavette őket. Logen a tűz fölött kiverte a pipát, és félredobta. Most nem esett jól. Igaza volt az apjának. Az embernek sosem szabad egyedül dohányoznia.

Lecsavarta ütött-kopott flaskája kupakját, húzott belőle egy nagyot, aztán apró cseppek garmadáját fújta a levegőbe. A hidegben magasra tört egy lángnyelv. Logen megtörölte a száját, élvezte a forró, keserű ízt. Aztán nekidől a fenyőfa göcsörtös törzsének, és várt.

Eltartott egy darabig, míg megjelentek. Hárman voltak. Csendesen előjöttek a fák között táncoló árnyak rejtekéből, aztán a fény felé közeledve lassan alakot öltöttek.

– Üdv, Kilencujjú! – szólt az első.

– Üdv, Kilencujjú! – mondta a második.

– Üdv, Kilencujjú! – mondta a harmadik. Szavuk úgy csengett, mint az erdő ezer hangja.

– Köszöntelek benneteket e tüzemnél! – szólt Logen. A szellemek leguggoltak, és kifejezéstelenül meredtek rá. – Csak hárman jöttetek el ma este?

A jobb oldali szellem felelt először. – Minden évben kevesebben ébredünk a tél elmúltával. Mostanra csak mi maradtunk. Még néhány tél, és mi is örökre elalszunk. Nem lesz senki, aki hívó szavadra megjelenjen.

Logen szomorúan bólintott. – Van valami hírek a világból?

– Úgy hallottuk, egy férfi leesett egy szikláról, mégis élve vettette partra a víz, aztán a tavasz kezdetén egy rothadó pokrócba csavarva átkelt a Felföldön. De mi nem adunk hitelt az ilyen híreszteléseknek.

– Bölcsen teszitek.

– Bethod háborút visel – szólt a középső szellem.

Logen összeráncolta a homlokát. – Bethod folyton háborút visel. Ő már csak ilyen.

– Igen. Mostanra annyi csatát nyert meg a segítségével, hogy a fejére tehetett egy aranykalapot.

– A franca azzal a gazemberrel! – mondta Logen, és a tűzbe köpött. – És még?

– A hegyektől északra tombolnak a sankák, és felégetnek mindent.

– Odavannak a tűzért – fűzte hozzá a középső szellem.

– Így igaz – bólintott a bal oldali. – Még jobban, mint a te fajtád, Kilencujjú. Odavannak érte, és félnek tőle. – A szellem közelebb hajolt. – Úgy hallottuk, egy ember keres téged délen, a lápvidéken.

– Egy nagyhatalmú ember – mondta a középső szellem.

– A Régi Idők Mágusainak egyike.

Logen felvonta a szemöldökét. Hallott már ezekről a Mágusokról. Egyszer találkozott egy varázslóval, de azt könnyű volt megölni. Nem rendelkezett különösebb természetfeletti képességekkel, vagy legalábbis Logennek nem tűnt fel semmi ilyesmi. De egy Mágus az más.

– Úgy hallottuk, a Mágusok bölcsék és erősek – folytatta a középső szellem. – Messzire el tudnak vinni egy embert, és sok mindent tudnak mutatni neki. De ravaszak is, és megvannak a maguk céljai.

– És mit akar tőlem ez a Mágus?

– Kérdezd őt! – A szellemek nemigen törődnek az emberek dolgaival, a részletek általában elkerülik a figyelmüket. Azért ennyivel is többre ment, mint a szokásos, fákról szóló szöveggel.

– Mit teszel most, Kilencujjú?

Logen elgondolkodott egy pillanatra. – Elmegyek délre, megkeresem ezt a Mágust, és megkérdézem, mit akar tőlem.

A szellemek bólintottak. Nem árulták el, mi a véleményük Logen tervéről. Nem érdekelte őket.

– Akkor hát, Isten veled, Kilencujjú! – mondta a jobb oldali szellem. – Talán utoljára találkoztunk.

– Valahogy megleszek nélkületek is.

Logen megjegyzésének éle fel sem tűnt nekik. Felálltak, eltávolodtak a tűztől, és fokozatosan beleolvadtak a sötétségbe. Nem sokára nyomuk sem maradt, de Logennek el kellett ismernie, hogy több hasznukat vette, mint remélni merté volna. Célt adtak a vándorlásának.

Reggel délnek indul – délnek indul, és előkeríti ezt a Mágust. Ki tudja? Meglehet, hogy az majd mond valami okosat. Annál mindenetre csak jobb lehet, mint ha az embert nyílveszők lyuggatják szitává. Logen a lángokba nézett, és lassan bólintott.

Gondolatai visszatértek a régi időkbe, más tábornövekhez, amikor még nem volt egyedül.

Nem kisasszonysport

A duában csodás tavasz volt. A nap kellemesen sütött át az illatos cédrus ágain, pettyes árnyékot vetve a fa alatt játszó emberekre. Kellemes szellő fújt az udvaron, így hát erősen szorították a kártyákat, az asztalon heverő lapokra pedig poharakat vagy érméket tettek nehezeknek. A fákon madarak csiripeltek, a pázsit túlsó végéből pedig a kertész metszőollójának csattogása hallatszott, hogy aztán halkán, barátságosan verődjön vissza a négyszögben álló magas épületek fehér falairól. Hogy a kártyázók az asztalon heverő jelentősebb összegről hogyan vélekedtek, az természetesen a kezükben tartott lapoktól függött.

Jejal dan Luthar századosnak mindenesetre határozottan tetszett a nagy rakás érme. Amióta sikerült bekerülnie a Királyi Serregbe, különös tehetséget fedezett fel magában a játékhoz, és ezt a tehetségét kiaknázva jókora összegeket nyert el bajtársaitól. Persze nem igazán volt szüksége a pénzre, hiszen vagyonos családból származott, de így fenntarthatta a takarékoskodás illúzióját, miközben gátlástalanul költekezett. Ahányszor csak Jezal hazament, apja mindenkit hosszasan untatott az ő kitűnő gazdálkodásáról szóló előadásaival, jutalmul pedig fél évvel ezelőtt századosi rangot vásárolt Jezalnak. A fivérei nem repestek az örömtől. Igen, a pénz határozottan jól jött, ráadásul nincs annál szórakoztatóbb, mint ha az ember a legközelebbi barátait alázza meg.

Jejal egyik lábát kinyújtva, félig ült, félig feküdt a padon, miközben tekintetét lustán járatta végig a többiekén. West őrnagy a széke két hátsó lábán egyensúlyozott, és úgy tűnt, fennáll a közvetlen

veszélye annak, hogy hanyatt esik. Poharát a nap felé emelte, és az aransárga folyadékon átszűrődő fénysugárban gyönyörködött. Halvány, titokzatos mosoly játszott az ajkán, amivel mintha azt mondta volna: „Nem vagyok nemesember, és talán társadalmilag felettem álltok, de megnyertem a Viadalt, és dicsőséget arattam a csatamezőn, tehát jobb vagyok nálatok, és a gyerekeitek úgy fognak táncolni, ahogy én füttyülök.” Ebbe a leosztásba viszont már nem szólhatott bele, és Jezalnak amúgy is az volt a véleménye, hogy West túlon túl óvatosan bánik a pénzével.

Kaspa hadnagy előredőlve ült, homlokát ráncolta, és vöröses szakállában turkált, miközben úgy meredt a lapjaira, mintha semmit nem értene. Jó kedélyű fiatalember volt, de rettenetes mamlasz a kártyaasztalnál. Mindig nagyra értékelte, amikor Jezal meghívta egy italra a saját pénzéből. Viszont bőven megengedhette magának, hogy veszítsen: az Unió egyik legnagyobb földbirtokosának fia volt.

Jezal gyakran megfigyelte, hogy azok az emberek, akik épp csak egy árnyalattal butábbak a többiekénél, egészen ostobán viselkednek, ha okosabbak társaságába kerülnek. Mivel nem érzik nyeregben magukat, lelkesen próbálják eljátszani a szerethető bolond szerepét, kimaradnak a vitákból, amiket úgyis elvesztenének, és így mindenkivel jóban lehetnek. Kaspa tanácstalan homlokráncolása mintha azt üzenté volna: „Nem születtem okosnak, de őszinte vagyok, és lehet szeretni, ami sokkal fontosabb. Az ész túlbecsülik. Ó, és nagyon, de nagyon gazdag vagyok, úgyhogy amúgy is mindenki szeret.”

– Azt hiszem, megadom – mondta Kaspa, és az asztal közepére lökött egy kisebb kupac ezüstérmét. A vidáman csilingelő pénzdarabok megtörték és visszaverték a napfényt. Jezal szórakozottan számolta össze magában a kasszát. Talán kitelik belőle egy új egyenruha. Kaspa mindig remeg egy kicsit, amikor valóban jó lapjai vannak, most azonban mereven ült. Aki azt mondta volna rá, hogy blöfföl, túl sokat nézett volna ki belőle; sokkal valószínűbbnek

tűnt, hogy egyszerően unalmában szállt be a partiba. Jezal nem kételkedett benne, hogy amint tovább emelkedik a tét, úgy dobja el a lapjait, mintha égetnék a kezét.

Jalenhorm hadnagy felhúzta a szemöldökét, és az asztalra hajította a lapjait. – Ma csak ilyen szarokat bírtok nekem osztani! – mennydörögte. Hátradőlt a székén, és rántott egyet izmos vállán, mintha azt mondaná: „Erős vagyok, és férfias, és könnyen begurulok, úgyhogy mindenki bánjon velem tisztelettel!” Csakhogy éppen a tisztelet volt az, amit Jezal soha nem adott meg neki a kártyaasztalnál. Az indulatosság talán jól jön a közelharcban, de ha pénzről van szó, csakis bajt okozhat. Kár, hogy nem kapott valamivel jobb lapokat, akkor Jezal a fél fizetését elnyerhette volna. Jalenhorm kitolta a poharát, és az üveg után nyúlt.

Csak Brint volt hátra, a csapat legfiatalabb és legszegényebb tagja. Most egyszerre óvatos és kissé elkeseredett arckifejezéssel megnyalta az ajkát, mintha azt mondaná: „Nem vagyok sem fiatal, sem szegény. Kicsit sem vagyok kevésbé fontos, mint ti.” Ma sok pénzt hozott magával; talán az ellátmányát kapta meg. Talán ennyit kellett beosztania a következő néhány hónapra. Jezal azt tervezte, hogy elvesz tőle mindent, és az egészséget nőkre meg itálra herdálja. Vissza kellett fognia magát, nehogy felnevessen a gondolatra. Ráér nevetni, ha megnyerte a leosztást. Brint hátradőlt, és mélyen elgondolkodott. Eltarthat egy darabig, mire dűlőre jut magával, úgyhogy Jezal felvette a pipáját az asztalról.

Meggyújtotta a külön e célból tartott mécsesnél, és cakkos füstkarikákat fújt a cédrus ágai közé. Sajnos fele olyan jól sem tudott pipázni, mint kártyázni, így hát a legtöbb gyűrű inkább csak csúf, sárgás barna felhőnek sikeredett. Ha teljesen őszinte akart lenni, be kellett vallania, hogy nem szeretett dohányozni. Kicsit mindig felfordult tőle a gyomra, de hát a pipa divatos volt és nagyon drága, Jezalnak pedig esze ágában sem volt kimaradni a divatos dolgokból, csak azért, mert egyiket-másikat nem szeretete. Aztán meg amikor legutóbb a városban járt, apja vett neki egy gyönyörű

elefántcsont pipát, ami rettentő jól állt neki. Ha belegondolt, fivérei ezt sem nézték valami jó szemmel.

– Beszállok – mondta Brint.

Jeza lekapta bal lábát a padról. – Akkor emelem még vagy száz márkával. – Az egész halom pénzt betolta az asztal közepére. West a fogai között szívta be a levegőt. Egy érme lepottyant a halom tetejéről, és a peremén landolva végiggurult az asztallapon. A leeső pénz semmivel össze nem téveszthető csörrenésével hullott a kőlapokra. A pázsit túlsó végéről a kertész ösztönösen odakapta a fejét, aztán csendben tovább nyírta a fűvet.

Kaspa úgy hajította el a lapjait, mintha valami megijesztette volna, és megrázta a fejét. – A fene vinné, gyöngöe kártyás vagyok – lamentált, és nekidőlt a durva, barna fatörzsnek.

Jeza egyenesen Brint hadnagy szemébe nézett. Az ajkán játszó halvány mosoly semmit nem árult el. – Blöfföl! – kiáltotta Jalenhorn. – Ne hagyd, hogy az orrodnál fogva vezessen, Brint!

– Ne add meg, hadnagy! – szólt West, de Jeza tudta, hogy Brint meg fogja adni. Muszáj volt elhítenie magáról, hogy meg sem kottyán neki ennyi pénzt elveszíteni. Brint nem is habozott, csak egy könnyed mozdulattal előretolta az összes előtte heverő érmét.

– Ez nagyjából száz lehet. – Igyekezett magabiztosnak tűnni az idősebb tisztek előtt, de a hangjából muris kis idegesség csengett.

– Jó lesz így – mondta Jeza –, végtére is barátok vagyunk. Mid van, hadnagy?

– Föld. – Brint szeme lázasan égett, ahogy megmutatta a lapját a többieknek.

Jeza kiélvezte a pillanat feszültségét. Összeráncolta a homlokát, megvonta a vállát, és felhúzta a szemöldökét. Elgondolkodva vakarta meg a fejét. Közben Brint váltakozó arckifejezését figyelte. Remény, kétségbeesés, remény, kétségbeesés. Nagy sokára Jeza szétterítette a lapokat. – Ó, nézzétek csak! Már megint napjaim vannak.

Brint arckifejezését érdemes lett volna lefesteni. West felsóhajtott, és megrázta a fejét. Jalenhorm a homlokát ráncolta. – Esküdni mertem volna, hogy blöfföl – mondta.

– Hogy csinálod? – kérdezte Kaspá, és átpöckölt egy kóbor érmét az asztalon.

Jeza vállat vont. – Az egész a játékosokról szól, nem a lapokról. – Nekiállt, hogy összeszedje az ezüstöket, miközben Brint sápadtan, fogát csikorgatva figyelte. A pénz kellemes csengéssel hullott az erszénybe. Legalábbis Jeza kellemesnek találta. Egy érme leesett az asztalról, és éppen Brint csizmája mellé gurult. – Megtennéd, hogy idehozod nekem, Brint? – kérdezte Jeza behízelt mosollyal.

A hadnagy kapkodva felállt, és nekiütközött az asztalnak, amitől csörömpölni kezdtek az érmék és a poharak. – Rengeteg dolgom van – mondta rekedten. Ahogy elvonult Jeza mellett, a vállával keményen nekiütközött, és durván egy fának lökte, mielőtt továbbsietett volna az épületek felé. Fejét leszegve tűnt el a tisztai szállás ajtajában.

– Láttátok ezt? – Jeza minden egyes pillanattal egyre ingerültebb lett. – Így nekem rontani! Átkozottul goromba dolog. Rádadásul a feljebbvalója vagyok! Komolyan fontolóra veszem, hogy jelentést írok róla.

Neheztelő hangok kórusa válaszolt. – Nem tud veszteni, ennyi az egész.

Jalenhorm mogorván nézett bozontos szemöldöke alól. – Nem kéne ennyire megkopasztanod. Nincs pénze. Nem engedheti meg magának, hogy veszítsen.

– Nos, ha nem engedheti meg magának, hogy veszítsen, akkor nem kéne játszania – csattant fel idegesen Jeza. – Ki volt az, aki azt mondta neki, hogy blöffölök? Tartanod kéne azt a nagy szádat!

– Új még itt – mondta West –, csak be akar illeszkedni. Te sosem voltál új?

– Minek érzed magad, az apámnak? – Jeza fájdalmasan tisztán emlékezett rá, milyen volt újnak lenni, és hirtelen elkezdte szégyellni magát.

Kaspa legyintett. – Adok neki kölcsön, ne aggódjatok érte!

– Nem fogja elfogadni – jegyezte meg Jalenhorm.

– Az már az ő dolga. – Kaspa lehunyta a szemét, és a nap felé fordította az arcát. – Van ereje. Vége a télnek. Dél fele járhat az idő.

– A fenébe is! – kiáltotta Jezal, és kapkodva kezdte összeszedni a holmiját. A kertész egy pillanatra abbahagyta a fűnyírást, és feléjük nézett. – Miért nem szóltál, West?

– Szerinted ki vagyok én? Az apád? – kérdezte az őrnagy. Kaspa elvagyorodott.

– Megint el fogsz késni – állapította meg Jalenhorm, és felfújta az arcát. – A tábornagy nem repes majd az örömtől.

Jezal felkapta a kardját, és rohanvást a pázsit másik vége felé vette az irányt. West őrnagy a nyomában poroszkált. – Siess már! – kiáltotta Jezal.

– Jövök már, százados – felelte West. – Jövök már.

– DÖFÉS, DÖFÉS, JEZAL, döfés, döfés! – vakkantotta Varuz tábornagy, és botjával nagyot csapott a százados karjára.

– Aú! – kiáltotta Jezal, és megint felemelte a vasrudat.

– Látni akarom, hogy mozog az a jobb kéz, százados. Úgy csapjon le, mint egy kígyó! Olyan gyors legyen, hogy szemmel se tudjam követni!

Jezal tett még néhány ügyetlen mozdulatot az ormótlan vasdarabbal. Kész kínzás volt. Az ujjai, a csuklója, az alkarja, a vállá mind égett az erőfeszítéstől. A verejték nagy cseppekben hullott az arcáról. Varuz tábornagy könnyedén háritotta szárnyaszegett próbálkozásait. – Most pedig sújtson! Sújtson le a baljával!

Jezal, baljában a hatalmas kalapáccsal minden erejét összeszedve az öregember feje felé vágott. Még ha jó formában volt, akkor is alig bírta felemelni azt az átkozott vackot. Varuz tábornagy különösebb erőfeszítés nélkül félrelépett, és arcul ütötte Jezalt a botjával.

– Húúú – nyüsztette Jezal, ahogy megtántorodott. A kalapács kicsúszott a kezéből, és a lábára esett. – Ááááá! – Amint lehajolt,

hogy megragadja sajtó lábujjait, a vasrúd megcsörrent a padlón. Váratlanul éles fájdalmat érzett: Varuz nagyot csapott a fenekére. Az éles ütés visszhangzott az udvaron, ő pedig arccal előre elterült a földön.

– Ez szánalmas! – ordította az öregember. – Kínos helyzetbe hoz West őrnagy előtt! – Az őrnagy a székén hintázott, és reszketett a visszafojtott nevetéstől. Jezal a tábornagy makulátlanra fényezett csizmáját bámulta, és nem érzett különösebb késztetést arra, hogy felálljon.

– Talpra, Luthar százados! – üvöltötte Varuz. – Nem érek rá lopni a napot!

– Jól van! Jól van! – Jezal kimerülten feltápáskodott, majd imbolyogva megállt a forró napon. Levegő után kapkodott, és patakokban ömlött róla az izzadság.

Varuz közelebb lépett, és megszagolta a leheletét. – Máris ivott? – kérdezte. Ősz bajsza minden szála felborzolódott. – És nyilván tegnap este is! – Jezal nem felelt. – Hát akkor a pokolba magával! Dolgunk van, Luthar százados, és egyedül nem boldogulok! Négy hónapunk van hátra a Viadalig. Négy hónap alatt kell vívóbajnokot faragnunk magából.

Varuz választ várt, csakhogy Jezalnak semmi sem jutott eszébe. Az egészet csak azért csinálta, hogy az apja kedvére tegyen, de valamiért úgy sejtette, az öreg katona nem ezt akarja hallani, és nem hiányzott neki még egy ütés. – Hah! – vakkantotta Varuz Jezal arcába, és a botot a dereka mögött két kézzel markolva hátat fordított neki.

– Varuz tá... – kezdte Jezal, de mielőtt mondanivalója végére érhetett volna, a vén katona megpördült, és a gyomrába dőft.

– Uhh – nyögte Jezal, és térdre rogyott. Varuz megállt fölött.

– Most pedig futni fog egyet a kedvemért, százados.

– Áááááh!

– El fog szaladni innen a Láncok Tornyaig. Ott fel fog futni a toronyba, egészen a mellvédig. Tudni fogjuk, mikor érkezik meg, mert az őrnaggal egy kellemes dámapartit fogunk játszani

a tetőn – mutatott a hatszintes épületre a háta mögött –, ahonnan egyenesen rálátunk a torony tetejére. A távcsöveimmel fogom figyelni magát, úgyhogy eszébe ne jusson csalni! – És rácsapott Jezal feje búbjára.

– Aú! – kiáltott fel Jezal a koponyáját dörzsölgetve.

– Miután megmutatta magát odafönt, visszafut ide. Olyan gyorsan fut, ahogy csak tud, és nem kételkedem benne, hogy így lesz, mert ha nem érkezik vissza, mire befejezzük a partit, kezdheti előlről. – Jezal összerezzen. – West őrnagy rendkívül jó játékos, úgyhogy nagyjából fél órámba beletelik, mire legyőzöm. Azt javaslom, máris vágjon bele.

Jezal talpra ugrott, és magában átkozódva kocogni kezdett az udvar végében álló boltív felé.

– Ennél gyorsabbnak kell lennie, százados! – kiáltott utána Varuz. Jezal lábai mintha ólomból lettek volna, de igyekezett gyorsabban kapkodni őket.

– Magasabbra a térdeket! – adta ki vidáman az utasítást West őrnagy.

Jezal végigcsörtetett a folyosón, elfutott egy vigyorgó portás mellett, és már kint is volt a széles sugárúton. Elkocogott az Egyetem elefántcsonttal borított falai között, lihegve átkozva el Varuz és West nevét, aztán a szinte ablaktalan Kérdések Háza következett szorosán bezárt kapuival. Elfutott néhány szürke hivatalnok mellett, akik fontoskodva siettek valahova, de az Aggriont a délutánnak ebben a szakában mindig csendes volt, így Jezal biztos lehetett benne, hogy egyetlen fontos személlyel sem találkozik a park felé menet.

A tóparton három divatosan öltözött fiatal hölgy üldögélt egy terebélyes fűzfa árnyékában, társaságukban egy idős gardedámmal. Jezal azonnal gyorsított a tempóján, és elgyötört arckifejezését gondtalan mosollyal cserélte fel.

– Üdvözetem, Hölgyeim! – üdvözölte futtában a társaságot. Hallotta, ahogy összenevetnek mögötte, és csendben gratulált

magának, de amikor biztos lehetett benne, hogy már nem láthatják, azonnal a felére vette vissza a tempót.

– A pokolba Varuzzal! – berzenkedett magában. Szinte már csak sétált, amikor befordult a Királyok útjára, csakhogy rögvest kénytelen volt gyorsítani. Ladisla koronaherceg húszlépésnyire sem volt tőle, és éppen hatalmas, tarkabarka kíséretének szónokolt.

– Luthar százados – kiáltotta őfelsége, ahogy a napfény megcsilant szemképráztató aranyszínű gombjain –, fusson, ahogy csak a lába bírja! Ezer márkát tettem magára a Viadalon!

Jezal biztos forrásból tudta, hogy a herceg kétezer márkát kockáztatott Bremer dan Gorst kedvéért, de azért olyan mélyen meghajolt, ahogy csak futás közben lehetséges volt. A herceg piperkőcökből álló kísérete éljenzett, és többen közülük félszívvel lelkesítő szavakat kiáltottak egyre távolodó hátának. – Átkozott barmok – dűnnyögte Jezal az orra alatt, még ha nagyon szeretett is volna közéjük tartozni.

Elhaladt a Nagy Királyok jobb oldalon sorakozó hatalmas, kőből faragott képmásai meg hű csatlósai baloldalt álló kisebb szobrai között. Mielőtt befordult a Tábornagyok terére, odabiccintett a nagy Bayaz Mágusnak, ám a varázsló éppen olyan helytelenítően ráncolta a homlokát, mint mindig – bár a lenyűgözőnek szánt összehatást némiképp rontotta a kőarcon éktelenkedő fehér galambtoj.

Mivel a Nyílt Tanács éppen ülésezett, a tér majdnem üres volt, és Jezal zavartalanul vágthatott át a Harcosok Házának kapujáig. Ahogy áthaladt a kapun, egy tömzsi őrmester tisztelgett neki, és Jezal azon töprengett, vajon nem a saját századából való-e – de hát ezek a közönséges katonák tulajdonképpen mind egyformák voltak. A férfival nem is törődve, tovább futott az égbe szökő fehér épületek között.

– Tökéletes – mormogta Jezal. Jalenhorm és Kaspá a Láncok Tornyának ajtajánál ültek, pipázva és nevetgélve. A rohadékok nyilván kitalálták, hogy erre fog jönni.

– A becsületért és a dicsőségért! – bömbölte Kaspa, és megcsörgette a kardját a hüvelyében, amikor Jezal elfutott mellette. – Ne várakoztasd meg a tábornagyot! – kiabálta még utána, Jezal pedig hallotta dübörgő nevetését.

– Átkozott barmok! – lihegte Jezal, és vállával belökte a nehéz ajtót. Zihálva vette a levegőt, ahogy megindult felfelé a csigalépcsőn. Ez volt az egyik legmagasabb torony az Agriontban: összesen kétszázkilencvenegy lépcső vezetett a mellvédhez. – Átkozott lépcsők! – dühöngött magában. Mire elérte a századikat, a lába égett, a mellkasa pedig lüktetett. Mire elérte a kétszázadikat, egy merő roncs volt. A hátralévő utat vánszorogva tette meg. Minden egyes lépést kínzásnak érzett, mielőtt végül kiment a tetőre, és a korlátnak dőlt, hunyorogva a hirtelen rátörő fényben.

Délnek a város terület el alatta. Fehér házak végtelen szőnyege nyújtózott egészen a csillogó öbölíig. A másik irányban az Agriont látképe még lenyűgözőbb volt. A sűrűn álló, fényűző épületek sorát zöld pázsitzigetek és hatalmas fák csoportjai tarkították. Mindezt széles várak és száz égig érő toronnyal ékeskedő várfal vette körül. Középen, a Királyok útján végighaladva juthatott el az ember a csillogó bronzkupolájú Lordok Rundójáig. Mögötte az Egyetem csúcsos tornyai emelkedtek, azokon túl pedig a Mester Házának zord tömege magasodott minden más fölé, akár egy sötét hegy-csúcs, hosszú árnyékokat vetve az alatta álló épületekre.

Jezal a távolban mintha látta volna megcsillanni Varuz távcsövének üvegét. Káromkodott hát még egyet, és a lépcső felé indult.

JEZAL MÉRHETETLENÜL MEGKÖNNYEBBÜLT, amikor végre felért a tetőre, és látta, hogy van még néhány fehér kő a táblán.

Varuz tábornagy felhúzta a szemöldökét. – Nagy szerencséje van. Az őrnagy ma különös elszántsággal védekezett. – West őrnagy szélesen elmosolyodott. – Valamivel bizonyosan kiérdemelte a tiszteletét, ha az enyémet egyelőre nem is sikerült kivívnia.

Jezal lehajolt, és tenyerével a térdére támaszkodott. Erősen fűjtatott, és homlokáról izzadság csöpögött a padlóra. Varuz felkapta az asztalon heverő hosszúkás tokot, Jezalhoz lépett, és felpattintotta a fedelet. – Mutassa be a formagyakorlatokat!

Jezal a rövidebbik acélt a bal, a hosszabbikat pedig a jobb kezébe fogta. A nehéz vas után mindkettő pihekönnyűnek tűnt. Varuz tábornagy hátralépett. – Kezdheti.

Jezal belefogott az első gyakorlatba. Jobb karját kinyújtotta, a balt közel tartotta a testéhez. A pengék csillogtak a délutáni fényben, ahogy suhogva szelték a levegőt, miközben Jezal gyakorlott könnyedséggel vette fel egyik ismerős testhelyzetet a másik után. Nagy sokára végzett, és leeresztette maga mellé a fegyvereket.

Varuz bólintott. – A századosnak gyors keze van, nemdebár?

– Igazán nagyszerű – mondta széles mosollyal West őrnagy. – Egy átkozott klasszissal gyorsabb, mint én valaha voltam.

A tábornagy kevésbé elragadtatva. – A térdét túlságosan is behajlítja, és sokkal messzebbre kell kinyúlnia a negyedikben, de máskülönben – tartott egy pillanatnyi hatásszünetet – elmegy.

Jezal megkönnyebbülten sóhajtott. Ez igen komoly dicséretnek számított.

– Hah! – kiáltotta az öregember, és a tok végével keményen a bordái közé csapott. Jezal levegő után kapkodva rogyott a földre. – A reflexein viszont még dolgozni kell, százados. Mindig résen kell lennie. Mindig. Ha acél van a kezében, mindig tartsa készenlétben.

– Igen, uram – hörögte Jezal.

– Az állóképessége pedig szégyenletes, úgy tátog, mint egy ponty. Biztos forrásból tudom, hogy Bremer dan Gorst napi tíz mérföldet fut, és még csak meg sem izzad. – Varuz tábornagy Jezal fölé hajolt. – Mostantól fogva maga is ugyanezt teszi. Ó, igen. Minden reggel hatkor körbefutja az Agriont falait, aztán egy óra vívóedzés következik West őrnaggyal, aki volt olyan szíves, és elvállalta az oktató szerepét. Meggyőződésem, hogy rámutat az összes apró hiányosságra a technikájában.

Jejal összerezzen, és megdörzsölte fájó bordáit. – Ami pedig a tivornyákat illeti, azoknak véget kell vetnie. Nekem sincs ellenemre egy kis vigasság alkalomadtán, de az ünneplés ideje csak a Viadal után jön el, feltéve, hogy elég keményen dolgozik, és sikerül nyernie. Addig egészséges életmódot kell folytatnia. Ért engem, Luthar százados? – Varuz még lejjebb hajolt, és gondosan formált minden szót. – Egészséges életmódot, százados.

– Igenis, Varuz tábornagy – motyogta Jezal.

HAT ÓRÁVAL KÉSŐBB RÉSZEG VOLT, mint egy állat. Forgott körülötte a világ, ahogy örülten röhögve kivágódott az utcára. A hideg levegő arcul csapta, a csúf épületek dülöngéltek körülötte, a rosszul megvilágított utca felbillent, akár egy süllyedő hajó. Jezal tett egy bizonytalan lépést férfias küzdelmet folytatva a hányingerrel, majd megfordult, és az ajtóra nézett. Odabentről szétfolyó erős fény és hangos nevetés szűrődött ki az utcára. Valami bizonytalan formájú dolog röpült felé, és találta mellkason. Jezal elkeseredetten próbált birokra kelni vele, de elvesztette az egyensúlyát. Csontrepesztő puffanással terült el a földön.

A világ egy pillanatra elsötétedett, aztán Jezal a porban találta magát Kaspá társaságában. – A pokolba! – hörögte. Vastagnak és merevnek érezte a nyelvét. Könyökével félrelökte a nevetgélő hadnagyot, a hasára fordult, és föl pattant, majd megint tántorogni kezdett, ahogy a világ tovább hintázott körülötte. Kaspá hanyatt feküdt a porban, fulladozva a nevetéstől. Olcsó szesz és keserű füst szaga áradt belőle. Jezal tett egy esetlen kísérletet, hogy leverje a port az egyenruhájáról. Mellkasán nagy, nedves, sörszagú folt éktelenkedett. – A pokolba! – motyogta megint. – Ez meg mikor történt?

Hirtelen eljutott a tudatáig, hogy az utca túloldaláról heves ordítás hallatszik. Két férfi dulakodott egy ajtó előtt. Jezal hunyorogva próbált meg kivenni valamit a félhomályban. Egy tagbaszakadt alak éppen lefogott egy jól öltözött járókelőt, és úgy tűnt, a kezét

kötözi össze a háta mögött. Most meg valamiféle zsákot erőltetett a fejére. Jezal hitetlenkedve pislogott. A környék ugyan nem volt éppen jó hírű, de ez akkor is erős volt.

A kocsmá ajtaja kivágódott, és West meg Jalenhorm lépett ki rajta részegen, mélyen elmerülve egy valakinek a valamilyen nővéréről folytatott beszélgetésben. Egyszerre éles fény hasított az utca félhomályába, erősen megvilágítva a két férfit. A behemót tetőtől talpig feketébe volt öltözve, arca alsó felét pedig maszk fedte. Fehér haja volt, fehér szemöldöke, sőt, még a bőre is fehérlett, mint a tej. Jezal a fehér ördögre bámult, az pedig résnyire összehúzott rózsaszín szemekkel bámult vissza rá.

– Segítség! – kiáltotta a fogoly, akinek zsákot húztak a fejére. Hangja rettegéssel telt meg. – Segítség, én... – A fehér szörnyeteg ebben a pillanatban akkorát ütött a fogoly gyomrára, hogy az két-rét görnyedt, és elhallgatott.

– Maga ott! – harsogta West.

Jalenhorm máris rohant a két férfi felé.

Jezal úgy érezte, mintha a feje homokkal lett volna tele, de a lábai hajlottak rá, hogy kövessék Jalenhormot, így hát hányingerrel küszködve, bizonytalan léptekkel ő is az utca túloldala felé vette az irányt. West is vele tartott. A fehér szellem feléjük fordult, és úgy helyezkedett, hogy közéjük és a foglya közé kerüljön. Egy másik férfi lépett elő fürgén az árnyékból. Magas volt, sovány, és éppen olyan fekete ruhát meg maszkot viselt, mint a társa, csak a haja volt hosszú és zsiros. Feltartotta egyik kesztyűs kezét.

– Uraim! – Nyafogós, közönséges hangját elfojtotta a maszk. – Uraim, kérem, a Király ügyében járunk el!

– A Király nappal intézi az ügyeit – morogta Jalenhorm.

Az újonnan érkezett férfi arcán megbillent a maszk, ahogy elmosolyodott. – Ezért van szüksége ránk, ha mégis éjszaka akad elintéznivaló. Nem igaz, barátom?

– Ki ez az ember? – kérdezte West a zsákra mutatva.

A fogoly megint küszködni kezdett. – Sepp dan... pff! – A fehér szörnyeteg az arcára mért súlyos ökölcsapással hallgattatta el, amitől az ismeretlen ernyedten roskadt a földre.

Jalenhorm a kardja markolatára tette a kezét, és összeszorította a fogait. A fehér szellem ijesztő sebességgel indult meg előre. Közelről még hatalmasabbnak, még különösebbnek és még rettegetesebbnek látszott. Jalenhorm önkéntelenül is hátralépett, mire megbotlott az egyenetlen földön, és hangos puffanással zuhant hanyatt. Jezalt szörnyű fejfájás kínozta.

– Vissza! – bömbölte West. Kardja halk csörrenéssel szökken ki a hüvelyéből.

– Pszaaaaaah – sziszegte a szörnyeteg. Ökölbe szorított kezei olyanok voltak, mint két nagy fehér kő.

– Ááá! – hörögte a férfi a zsákkal a fején.

Jezal szíve a torkában dobogott. A sovány férfira nézett, mire az visszamosolygott rá a szemével. Hogyan képes valaki ilyenkor mosolyogni? Jezal meglepve látta, hogy a férfi hosszú, otromba kést tart a kezében. Ez meg honnan került elő? Részegen tapogatózott a kardja után.

– West őrnagy! – jött egy hang a sötétből. Jezal úgy, ahogy volt, félig kivont pengével mozdulatlanra merevedett. Jalenhorm feltápaszkodott a földről, és ő is kardot rántott. Egyenruhája hátát beborította a sár. A sápadt szörnyeteg rezzenéstelenül bámulta őket, és egy ujjnyival sem lépett hátrébb.

– West őrnagy! – hallatszott megint a hang, amit ezúttal valami féle kopogás is kísért. West elsápadt. Egy alak lépett ki az árnyékból. Erősen sántított, botja újra meg újra koppant a porban. Széles karmájú kalapja eltakarta a szemét, de a szája különös mosolyra torzult. Jezalt hirtelen hányinger fogta el, amikor észrevette, hogy a férfinak előlről hiányzik négy foga. A jövevény, nem törődve a kivont kardokkal, feléjük csoszogott, és szabad kezét West felé nyújtotta.

Az őrnagy lassan visszadugta a kardját a hüvelyébe, és esetlenül megrázta a felajánlott kezét. – Glokta ezredes? – kérdezte szárazon.

– Alázatos szolgája, bár már nem vagyok a seregben. A Királyi Inkvizíciónál dolgozom. – Lassan felnyúlt, és levette a kalapját. Mély ráncoktól szabdalt arca halálosan sápadt volt, rövidre nyírt haját ősz szálak tarkították. Lázás tekintete vastag, sötét karikák mélyéről mérte végig a társaságot; rózsaszínnel keretezett, nedvességtől csillogó bal szemének nyílása határozottan szűkebb volt, mint a másik. – Ezek pedig az embereim, Severard praktikus – ekkor a nyúlánk alak színpadiasan meghajolt – és Frost.

A fehér szörnyeteg fél kézzel talpra rántotta a foglyot. – Várjunk csak! – mondta Jalenhorm, és lépett egyet előre, de az inkvizítor puhán a karjára tette a kezét.

– Ez az ember Őfelsége Inkvizíciójának foglya, Jalenhorm hadnagy. – A katona megtorpant meglepetésében, hogy a nevéen szólították. – Tisztában vagyok vele, hogy a szándékai a lehető legtisztességesebbek, de ez itt egy bűnöző. Áruló. Letartóztatási parancsom van ellene, amit személyesen Sult főlektor írt alá. Nem méltó az ön segítségére, higgye el nekem!

Jalenhorm felhúzta a szemöldökét, és baljós tekintettel nézett Frost praktikusra. A sápadt ördög az erőfeszítés legkisebb jele nélkül a vállára dobta a foglyot, és nekivágott az utcának. A Severard nevű mosolygott, ahogy eltette a kését, megint meghajolt, majd füttyöreszve társa nyomába eredt.

Az inkvizítor bal szemhéja remegni kezdett, és könnyecseppek gördültek végig sápadt arcán. Keze fejével óvatosan letörölte őket. – Kérem, bocsássanak meg! Rémes, ha egy férfi már a saját szemét sem tudja kordában tartani, ugye? Közönséges síró kisbaba vagyok. Néha arra gondolok, hogy egyszerűen ki kéne vetetnem, és bekötnöm a helyét. – Jezal gyomra felkavarodott. – Mióta is nem találkoztunk, West? Hét éve? Nyolc?

Az őrnagy halántékán rángani kezdett egy izom. – Kilenc.

– Nahát! Kilenc éve. El sem hiszem. Olyan, mintha tegnap lett volna. A hegygerincen váltunk el, ugye?

– A gerincen, igen.

– Nyugalom, West, a legkevésbé sem hibáztatom. – Glokta bárátságosan az őrnagy vállára csapott. – Azért a dologért legalábbis nem. Emlékszem, megpróbált lebeszélni róla. Végül is Gurkhuban volt időm mindent átgondolni. Rengeteg időm volt átgondolni. Maga mindig jó barátom volt. Most pedig az ifjú Collem West őrnagy a Királyi Seregben. Hogy mik vannak! – Jezalnak halvány fogalma sem volt róla, hogy miről beszélnek. Csak hányni akart, aztán ágyba bújni végre.

Glokta inkvizítor most feléje fordult, megvillantva foghíjas mosolyát. – Ez pedig nyilván Luthar százados, akihez oly szép reményeket fűznek a közlegő Viadalon. Varuz tábornagy kemény tanár. Nemdebár? – Botjával erőtlenül intett Jezal felé. – Döfés, döfés, döfés, ugye, százados? Döfés, döfés.

Jezal érezte, hogy a gyomrából minden megindul felfelé. Köhögött, lenézett a lábára, és arra próbált koncentrálni, hogy a világ mozdulatlan maradjon. Az inkvizítor kíváncsian mérte végig sorban mindegyiküket. West elsápadt. Jalenhorm csupa sár volt és vérig sértődött. Kaspá még mindig az úton ült. Egyiküknek sem akadt mondanivalója.

Glokta megköszöri a torkát. – Nos, hív a kötelesség. – Mereven meghajolt. – Azért remélem, mindannyiukkal találkozom még. Hamarosan. – Jezal azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak soha többé ne látná ezt az embert.

– Talán megint vívhatnánk – mormogta West őrnagy.

Glokta vidáman felnevetett. – Ó, az nagyon jó lenne, West, de azt vettem észre, hogy az utóbbi időben mintha egy árnyalatnyit megrokkantam volna. Ha kedve támad megküzdeni valakivel, biztos vagyok benne, hogy Frost praktikalás szívesen a rendelkezésére áll – közölte, majd Jalenhormra pillantott. – De figyelmeztetnem kell, hogy nem úriember módjára harcol. Kellemes estét kívánok! – Megint a fejébe nyomta a kalapját, aztán lassan megfordult, és elsántikált a sívár utcán.

A három tiszt végtelennek tűnő, zavart csendben figyelte, ahogy csoszogva távolodik. Végül Kaspá is odabotorkált a másik kettő mellé. – Ez meg mi volt? – kérdezte.

– Semmi – szűrte West összeszorított fogai közül. – Az lenne a legjobb, ha elfelejtenénk ezt az egészet.

Kilencujjú Logennek, a hírhedt barbárnak végül elfogyott a szerencséje. A kelleténél eggyel több vizzályba keveredett bele, és hamarosan halott barbár válik belőle. Nem marad utána semmi, csak vacak dalok és halott barátok.

Jezal dan Luthar, az önzőség szobra nem vágyik veszélyes kalandokra. Legfőképpen a vívópáston szeretne dicsőséget kivívni magának. Csakhogy kitörni készül a háború, és a fagyos észak csatamezőin sokkal véresebb szabályok szerint küzdenek.

Glokta inkvizítor, a nyomorékból lett kínváltató semmit sem szeretne jobban, mint hogy koporsóban lássa hazatérni Jezalt. Persze ő mindenkit gyűlöl. Aki az árulást próbálván száműzni az Unióból, egymás után hallgatja a vallomásokat, annak aligha marad ideje barátságokat kötni – ráadásul a holttestek mutatta legfrissebb nyom talán egyenesen az állam rothadó szívébe vezet... Már ha elég ideig életben marad, hogy követhesse...

A PENGE MAGA DICSÉRETE:

„Csodálatra méltóan kemény, gyors és minden körülményeskedéstől mentes olvasmány.” – SFX

„Hihetetlenül jól megírt első regény.” – EMERALD CITY

„Nagyszerű szereplők, sziporkázó párbeszéd, fordulatoktól hemzsegő történet. Az olvasó a nyitójelenettől fogva tisztában van vele, hogy pimasz, színes és tüzes kalandok várnak rá.” – STARBURST

Felnőtteknek ajánljuk

3 999 Ft

ISBN 978 963 245 374 3

9 789632 453743

Könyvmolyképző Kiadó

Sötét örvény

csak úszóknak

sötét és kegyetlen